GÖKKUŞAĞININ ARDINDAKİ ÜLKE

İÇİNDEKİLER

GÖKKUŞAĞININ ARDINDAKİ ÜLKE

Serhat ile Murat, hafta sonları bisiklete binerek yaşadıkları semtin yakınlarındaki kırlara doğru açılmayı, derede balık avlayıp piknik yapmayı alışkanlık hâline getirmişlerdi. Bu tür küçük geziler, haftanın yorgunluğunu atmalarına ve kendilerini daha iyi hissetmelerine yardımcı oluyordu. Üstelik bu sayede tabiattaki çeşitli canlıları tanıma fırsatı buluyor, öğrendiklerini zaman zaman aileleriyle de paylaşıyorlardı.

Bir bahar sabahı, yaşayacakları farklı tecrübeden habersiz, bisikletlerini alarak her zamanki gibi yola çıktılar. Çiseleyen yağmurdan sonra kırlar daha yeşil, hava daha temiz görünüyordu. Toprak kokusunu ciğerlerine çekerek patika yolda ilerlediler. Önceleri her şey, sıradan bir piknik macerasının alışılmış başlangıcından farksızdı. Fakat dereye indiklerinde bir sürprizle karşılaştılar. Ormanın üstünde tabiatı yedi rengiyle kucaklayan muhteşem bir gökkuşağı belirmişti.

İki arkadaş, bir süre hayran hayran bu güzel manzarayı izlediler. Daha sonra Murat,

– Haydi, gökkuşağının başladığı yere gidelim, dedi heyecanla.

Serhat itiraz etti:

– Onun göründüğü gibi yakın olduğunu mu sanıyorsun, dedi. Ne kadar gidersek gidelim asla bir gökkuşağına ulaşamayız.

– Biliyorum, ama bu sıradan bir gökkuşağına benzemiyor, diye karşılık verdi Murat ve bisikletini gökkuşağının başladığı yere, ormana doğru dere boyunca sürdü.

Serhat, "Balık avlamayacak mıyız?" diyecek olduysa da Murat çoktan uzaklaşmıştı. Onun peşine düşmekten başka çare yoktu. Serhat, kendilerinin ilerledikçe gökkuşağının uzaklaşacağını düşünüyordu ama öyle olmadı. Her nasılsa ormana yaklaştıkça gökkuşağına da yaklaştılar ve nihayet başladığı yere ulaştılar.

Gökkuşağı tam karşılarında duruyordu. Sıra sıra dizili renkler parıldayarak gökyüzüne uzanıyordu.

– Bu gerçekten de diğerlerine hiç benzemiyor, dedi Serhat. Bakışlarında şaşkınlık ve endişe belirmişti.

Murat ise oldukça neşeliydi. Yıllardır yaşadığı bu sakin ve küçük şehirde nihayet sıra dışı bir olay yakalamıştı.

– Haydi, içinden geçelim, dedi ısrarla.

– Dur, diye bağırdı Serhat arkasından. Neler olacağını bilmiyoruz.

Murat onu duymadı bile. Bisikletini ışıl ışıl renk cümbüşünün ortasına doğru sürdü ve ona dokunduğu anda gözden kayboldu. Serhat gördüklerine inanamıyordu. Ama arkadaşı her nereye gittiyse o da gitmeliydi. Onu yalnız bırakması doğru olmazdı. Korkusunu yenmeye çalışarak Murat'ın peşinden atıldı.

Gökkuşağının ardında onları bambaşka bir ülke bekliyordu. Karşılarında, güzelliğiyle göz kamaştıran harikulâde bir şehir duruyordu. Evler, oymalı taşlarla bina edilmiş görkemli sarayları andırıyordu. Kapı ve pencerelerdeki seramik saksılar çiçeklerle bezenmişti. Taş döşeli sokaklar temiz ve düzenliydi.

Serhat ve Murat, yemyeşil bağ ve bahçelerin arasından geçerek şehre girdiler. İnsanlar, onlara ve bisikletlerine garip garip baksalar ve aralarında merakla fısıldaşsalar da kim olduklarını dahi sormadan işlerine devam ettiler. Hepsi de oldukça iyi giyimli ve güler yüzlüydü. Bakımlı ve neşeli çocuklar parklarda doyasıya eğleniyordu.

İki arkadaş, iki yanında çarşıların sıralandığı ana caddeye girdiler. Telaşlı kalabalığın hareketlendirdiği çarşıda yok yoktu. Çeşit çeşit seramik, bakır, demir, çanak, çömlek, ahşap işleri sergileniyor; hattatlar en güzel yazılarını yazıyor, sanatçılar o yazıları tezhiplerle, ebrularla süslüyordu. Genç kızlar el emeği, göz nuru nakışlarını gururla işliyor, kuyumcu dükkânlarındaki altın, gümüş ve mücevher takıların ışıltısı göz

kamaştırıyordu. Her şeyin en kaliteli malzemelerden itina ile hazırlandığı belliydi. Ya gıda maddelerine ne demeli! Kral sofralarında bile olmayan nefis yiyecek ve içecekler vardı çarşıda.

Murat, daha önce hayal dahi edemediği bu zenginliği görünce kendinden geçti. Gördüğü her şeye çılgınca el atmaya, her yiyeceğin tadına bakmaya başladı. Meyveleri birer birer ısırıp bırakıyordu. Güzelim pastaların her birinden bir dilim kesiyor, dondurmaların her çeşidinden bir külah alıyordu. Kurabiyeleri, şekerlemeleri, çikolataları avuç avuç ağzına atıyor, yiyemediğini ceplerine dolduruyordu.

Serhat, arkadaşındaki bu beklenmedik değişiklik karşısında çaresizdi. Ona engel olmak istiyor ama bunu başaramıyordu. Aslında kendisi de bu nefis yiyecekleri tatmak istiyordu ama her şeyin bir bedeli vardı. Hem bu temiz ve nazik insanların önünde açgözlülük etmek onlara yakışmazdı.

– Ne yaptığını sanıyorsun, diye söylendi Murat'a. Bu yaptığın büyük bir kabalık. Üstelik başımızı derde sokacaksın! Seni cezalandıracaklar ve belki de bu yüzden eve geri dönemeyeceğiz!

Murat, ceza sözünü duyar duymaz elindekileri bıraktı. Ürkek bakışlarla çevredeki insanları birer birer süzmeye başladı. O anda her ikisi de daha önce farkına varmadıkları gariplikler olduğunu sezdiler. Hiç kimse ne yaptıklarıyla ilgilenmiyor ve onlara ilişmiyordu.

Hatta bu uçsuz bucaksız çarşıda ve donanmış dükkânlarda bir tek satıcı dahi görünmüyordu. İnsanların kimi şehre henüz gelmiş kalacak bir yer arıyor, kimileri de tatlı bir telaş içinde yol hazırlığı yapıyordu. Kapıları ardına kadar açık evler bütünüyle sahipsizdi. Sanki koca şehir gelip geçilen, konup göçülen sahipsiz bir handan ibaretti.

Murat'ın endişesi geçti ve cesareti daha çok arttı. Ama artık hiçbir şey yiyecek durumda değildi. Serhat'ı kolundan çekiştirerek bir kuyumcu dükkânının önüne getirdi. Altın ve mücevherleri ağzı ve gözleri bir karış açık doyasıya seyretti. Sonra da:

– Ömrümüzün sonuna kadar yetecek bir servet duruyor karşımızda, dedi heyecanla. Haydi, içeri girip ceplerimizi dolduralım!

Serhat,

– Hayır, bu doğru olmaz, diye itiraz etti.

Murat,

– Görmüyor musun? Bu çarşı sahipsiz, hesap soran da yok, diye karşılık verdi.

– Sadece öyle görünüyor, dedi Serhat. Hiçbir şey sahipsiz değildir. Şimdi bize ilişmiyorlar. Ama zamanı gelince hesap sormayacaklarından nasıl emin olabiliriz?

Murat'ın ona aldırdığı yoktu. Altın ve mücevherleri yağmaladı. Evlere girip çıktı ve yükte hafif pahada ağır ne bulduysa alıp bisikletinin sepetine yerleştirdi.

Serhat hâlâ ona engel olmaya çalışıyordu. Sonunda tahammülü kalmadı:

– Senin yüzünden benim de başım belaya girecek, diye bağırdı öfkeyle. Görmüyor musun, burası son derece mükemmel ve düzenli bir ülke. Belli ki dikkatli ve adaletli bir yöneticisi var. Her yerde olan biteni gizlice gözleyen ve ona haber veren memurları ya da askerleri olduğundan eminim. Öyle görünüyor ki tatmaya, kullanmaya izin var ama gasbetmeye izin yok!

Serhat'ın korktuğu başına gelmişti. Çok geçmeden, nereden çıktığı belli olmayan bir düzine asker çevrelerini sardı. Murat'ı yaka paça tutup zindana götürdüler. Yaptığı her şey tespit edilmişti. Serhat şimdi ne yapacaktı? Murat'ı burada bırakıp dönemezdi. Onu affetmeleri için askerlere yalvardı.

– Affetme yetkisi sultanımıza aittir, dedi içlerinden biri.

Murat ağlıyordu. Demek ki Serhat haklıydı. Her şeyin bir sahibi vardı ve yaptıkları için herkese hesap soruluyordu.

– Bu şehir, sultanın yolcular için hazırlayıp donattığı büyük bir handır, dedi bir başka asker. Misafirlerini ağırlar, çeşitli işlerde çalıştırır, sonra da saraya, huzuruna çağırıp ücretlerini verir. Haddini aşanları da cezalandırır. Burada hiç kimse başıboş değildir!

Murat,

– Bize bir şans daha veremez misiniz, dedi yalvarırcasına. Hatamızı düzeltmek için elimizden geleni yaparız!

Asker,

– Kimsenin ikinci bir şansı yoktur, diye cevap verdi sertçe.

Ancak bu sırada içeri giren bir görevli, askerleri etrafına topladı. Arada bir Serhat ve Murat'a bakarak onlara bir şeyler anlattı ve çıkıp gitti.

Askerlerin tavrı değişmişti. İçlerinden birisi açıklama yaptı:

– Buraya nasıl geldiğinizi bilmiyorum ama bizim dünyamıza ait olmadığınızı ve kurallarımızı bilmediğinizi öğrendik. Yaşınızın küçük olması da dikkate alarak gasbettiğiniz eşyaları alıkoyup sizi serbest bırakmaya karar verdik. Hanın malı handa kalır! Derhal geldiğiniz yere geri dönün!

Serhat ve Murat'ın sevincine diyecek yoktu. Hiç vakit kaybetmeden bisikletlerine atlayıp geldikleri yoldan geri döndüler. Gökkuşağı artık silinmek üzereydi. Eğer ona zamanında yetişemezlerse geriye nasıl döneceklerini bilemiyorlardı. Olanca güçleriyle pedal çevirdiler ve son anda kendilerini gökkuşağının altından öte tarafa geçtiler. Onlar orman kıyısındaki çimenlerin üzerine düşerken bisikletler dereye yuvarlandı. Gökkuşağı kaybolmuştu.

– Yaşasın, kurtulduk, diyerek birbirlerine sarıldılar.

Murat bir şey hatırlamışçasına ceplerini yokladı. Sonra,

– Altınlar, diye bağırdı şaşkınlıkla. Ceplerimdeki altınlar yok olmuş!

Serhat,

– İşte buna hiç şaşırmadım, dedi gülerek. Ne demişti asker: "Hanın malı handa kalır!"

– Her neyse, dedi Murat. Bir daha gökkuşağının ardındaki ülkeye gitmek mi? Düşünmek bile istemiyorum. Sonra da bisikletini dereden alıp patika yola çıktı.

Oysa Serhat, hâlâ olduğu yerde duruyor ve kırlara, ormanlara, yaşadığı şehre doğru bakıyordu. Murat'ın onu çağırdığını duyunca,

– Görmüyor musun, dedi. Biz zaten o ülkedeyiz!

Murat,

– Ne demek şimdi bu, diye sordu şaşkınlıkla.

– O ülke ile dünya arasında hiçbir fark yok, diye cevap verdi Serhat. Dünya da bir misafirhanedir. İnsanlar konar, göçer, ahirete gider. Allah'ın huzurunda yaptıklarından hesap verir. Ya Cennet ile ödüllendirilir ya da Cehennem ile cezalandırılır!

Murat, arkadaşının ne demek istediğini anlamıştı. Onun sözlerine ilavede bulundu:

– Ve dünya malı dünyada kalır.

ESRA'NIN DİLEĞİ

Esra okuldan eve döndüğünde çok üzgündü. Kendisine gülümseyerek kapıyı açan ve "Hoş geldin." diyen annesine aldırmadan çantasını bir kenara fırlattı. Odasına kapanıp pencereden gökyüzünü izlemeye koyuldu. Annesi, şaşkın ve meraklı gözlerle onu süzerek yanına oturdu.

– Üzgünsün bugün, dedi.

Esra yutkunarak,

– Evet, anne, okuldaki sosyal faaliyetlerle ilgili bir problemim var, diye karşılık verdi.

– Biliyorsun, sevinçler paylaştıkça artar. Üzüntülerse paylaştıkça azalır. Olanları anlatmak ister misin?

– Spor kulübüne girmeyi çok istiyordum. Ama bütün çabama rağmen öğretmenim beni ikinci tercihim olan resim kulübüne kaydetti.

– Sen de hayal kırıklığına uğradın.

– Evet. Üstelik bir haftadır spor kulübüne seçilmek için dua ediyordum. Çünkü isteklisi çoktu. Ama Allah nedense duamı kabul etmedi.

– Demek ki onlar da dua etmiş, dedi annesi gülümseyerek.

Ancak Esra, şakayı kaldıracak durumda değildi. Annesi Esra'nın ellerini avuçlarına aldı.

– Hatırlıyor musun Esra, dedi. Beş yaşını doldurduğun sıralarda hastalanmıştın. Seni doktora götürmüştüm. Muayene odasında cam kapaklı bir dolap, içinde de türlü ilaç kutuları vardı. Birinin üzerindeki renkli resimler çok hoşuna gitmişti. "O ilacı isterim." diye tutturmuştun. Hâlbuki o ilacın senin hastalığına iyi gelip gelmeyeceğini bilemezdin.

– Nasıl bilebilirim ki anne? Bunu ancak doktor bilirdi. O da zaten uygun olmadığını söylemişti.

– Evet. Doktorun üç alternatifi vardı: İstediğin ilaç hastalığına uygun olduğu takdirde onu vermek. Daha tesirli bir ilaç vermek. Eğer gerekli değilse ilaç vermemek.

– Haklısın anne, ama bunun konuyla ilgisini pek anlayamadım.

– Esracığım, Allah bizim dualarımızı işitir. Üstelik neyin bizim için hayırlı olduğunu bizden daha iyi bilir. Dileğimiz, iyi neticeler verecekse ya aynısını veya daha iyisini verir. Arzu ettiklerimiz bizim için hayırlı değilse, zararlı sonuçları olacaksa hiç vermez.

– Yani resim kulübüne girmemin iyi olacağını mı söylemek istiyorsun?

– Neden olmasın? Üstelik sen dileğini gerçekleştirmek adına gerekeni yapmışsın. Sonra da dua etmişsin. Bu durumda geriye bir tek şey kalıyor…

– Sonuca razı olmak.

– Evet. İki yıl önce benim yaptığım gibi.

– Ne yapmıştın?

– Biliyorsun, taşınacaktık. Babanla birlikte yeni bir ev arıyorduk. Gördüğümüz evlerden birini çok beğendik. Aradığımız her özellik vardı.

– Sonra ne oldu?

– Ev sahibi vazgeçti. Çaresiz, bu eve taşındık. Üzülmüştüm, ama Allah'ın takdirine razıydım. "Hak şerleri hayr eyler, zannetme ki gayr eyler… Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler." diyordum. Epey zaman geçtikten sonra öğrendim ki beğendiğimiz evin karşı dairesini, uyuşturucu bağımlısı, kötü ahlaklı bir adam satın almış. Konu komşuyu rahatsız ediyormuş.

– İyi ki dileğin gerçekleşmemiş anne. Hem bak, bu ev de güzel. Üstelik çok iyi komşularımız ve arkadaşlarımız var.

– Evet. Ama o sırada başıma gelecekleri bilemezdim. Geleceği bilen Allah, bizi kötülüklerden korudu. İsteğimizin aynısını değil de bize uygun olanı verdi.

– Şimdi her şeyi anlıyorum.

– Şunu da unutma Esra. Dua eden insan, Allah'a inanan ve güvenen insandır. Bu sebeple dua da bir çeşit ibadettir. İbadetin asıl karşılığı ise ahirette verilecektir.

PİKNİK

Güzel bir gündü. Güneş pırıl pırıl parlıyor, kuşlar cıvıldaşarak daldan dala, ağaçtan ağaca uçusuyordu. Toprak uyanmış, yeni hayatlar, çiçekler ve kelebeklerle birlikte bahara merhaba diyordu. Fatih Bey, pencereden etrafı bir süre seyrettikten sonra oğulları Emre ve Emir'e sordu:

– Günü, bilgisayar oyunu ve televizyon ile geçirmek yerine güzel bir pikniğe ve yeni keşiflere ne dersiniz çocuklar?

İki kardeş bu güzel teklife aynı cevabı verdiler:

– Yaşasıın!

Piknik malzemelerini hazırlayan anne ve babalarına yardım ettiler. Hep birlikte sevinçle yola koyuldular. Emre ormana, Emir ise deniz kıyısına gitmek istiyordu. Fatih Bey, onları, sahilde ağaçlık bir piknik alanına götürerek tartışmalarına son verdi. Her ikisinin isteği de gerçekleşmişti.

Emre, piknik masası üzerine örtü sererken Emir telaşla haykırdı:

– Burası olmaz. Baksana karasinekler var. Üstelik yerde de karıncalar dolaşıyor.

Emre ona aldırmadan işine devam etti.

– Böceklerin olmadığı bir yer bulursan haber ver de oraya serelim. Tabi eğer öyle bir yer varsa, dedi.

Emir,

– Hepsini öldürelim o zaman! Böceklere ölüüüm, diye bağırdı ve eline aldığı bir sopa ile sağa sola vurmaya başladı.

Fakat sopası havada asılı kaldı. Dönüp baktığında babasının sopayı sımsıkı tutan elini gördü.

– Hayır, dedi Fatih Bey. Buna hakkın yok. Çünkü burası, bitkilerin ve hayvanların evidir. Evlerine girip onlara zarar vermen doğru olur mu?

– Onların evi mi, diye sordu Emir şaşkınlıkla.

– Evet. Onların evi, diye tekrarladı Fatih Bey. Üstelik onların da canı ve hayat hakkı var.

– Ama sıkıntı veriyorlar, diye itiraz etti Emir.

– Haklısın oğlum, dedi babası. Ama biliyor musun insanlar, bazen Yaratıcılarını ve yaratılış sebeplerini unutmalarına rağmen sevimsiz bulduğumuz bu canlılar, kendi dilleri ile daima Allah'ı zikrediyor ve Allah'ın kendilerine verdiği görevleri yerine getiriyorlar.

Piknik sepetini taşırken olanları izleyen annesi Sema Hanım,

– Emirciğim, diye seslendi. Biliyor musun, bir keresinde Hazreti Musa Aleyhisselâm sineklerden rahatsız olarak "Ya Rabbi!" demiş. "Bu sıkıntı veren mahlûkları niçin bu kadar çoğalttın?" Kendisine şöyle bir cevap gelmiş: "Sen sineklere bir kez itiraz ettin ama bu sinekler çok defa insanlardan şikâyet ediyor. 'Ya Rabbi! Bu insanlar, Sen'i sadece bir dil ile zikrediyor. Bazen onu da unutuyor. Hâlbuki sadece kafalarından Sen'i zikreden bizim gibi binlerce canlı yaratabilirdin.' diyorlar."

Emir'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. Ardından,

– Ama anne, dedi. Sinekler çok pis yaratıklar. Etrafa mikrop saçıyorlar.

Bu sırada masaya konan sinekleri izlemekle meşgul olan Emre onlara seslendi:

– Anne, baba bakın! Bu sinek ne yapıyor?

Hep birlikte usulca Emre'nin gösterdiği sineği izlediler. Abdest alır gibi özenle elini, yüzünü ve ayaklarını temizliyordu.

– Bunlar mı pis, dedi Emre Emir'e dönerek. Baksana senden çok temizleniyorlar.

Emir bu sözlere kızmıştı. Masanın etrafında neşeli bir kovalamaca başladı. Nihayet bu koşuşturma babalarının kucağında son buldu.

– Bu kadar kızacak ne var canım, dedi Emre, Emir'e. Ben sadece şaka yapıyordum.

– Kırıcı şakalar hoş değil, dedi babaları.

Hep birlikte piknik masasının çevresine oturdular. Sema Hanım, son derece ciddi bir tavırla:

– Şunu iyice anlamanızı istiyorum çocuklar, dedi. Allah'ın yarattığı hiçbir şey gereksiz değildir. Sinekler artıkları yer, görevini yapar. Örümcekler de sinekleri avlar. Eğer böyle olmasaydı ne olurdu biliyor musunuz?

– Ne olurdu, diye sordu Emir.

– Bir yılda bütün yeryüzü iki metre yüksekliğinde sinekle kaplanırdı, diye cevap verdi annesi.

– Vay canına, dedi Emir ister istemez. Annesinin cevabına şaşırıp kalmıştı.

Annesi devam etti:

– İnsan eli karışmadığı sürece tabiatın her köşesinde mükemmel bir düzen vardır. Yaratıcının koymuş olduğu bir düzen.

Fatih Bey söze karıştı:

– Vücudumuzun dengesi bozulmadan önce mangalı yakmaya ne dersiniz?

Sema Hanım,

– İyi olur, dedi.

Birlikte masayı ve mangalı hazırladılar. Etleri pişirdiler. O sırada, ağaçların arasında oyuna dalan Emre ve Emir'i yemeğe çağırdılar. Emre yiyeceklere şöyle bir baktı.

– Her şey harika görünüyor! Haydi, başlayalım, diyerek elini masaya uzattı.

– Dur bakalım, önce bu nimetlerin ücretini verelim, dedi Fatih Bey ve güzelce besmele çekti.

Neşeli bir yemeğin ardından Sema Hanım masayı, Fatih Bey de mangalı toparlamaya başladı.

Çöpleri doldurduğu poşeti çöp kutusuna atan Emre, çimenlerin üzerinde bir şeyler inceleyen Emir'e sordu:

– Böyle dikkatle neye bakıyorsun?

– Karıncalara, diye cevap verdi Emir. Kırıntıları yuvalarına taşıyorlar. Böylece çevreyi temizliyorlar sanki.

– Evet, dedi Emre. Hem temizliyorlar hem de nimetlerin ayakaltında kalmasına onları yiyerek engel oluyorlar.

– Tabiatta başka temizlik görevlileri var mı baba, diye sordu Emir.

– Elbette, dedi babası. Bütün hayvanların ve bitkilerin temizlikle alâkalı görevleri vardır.

– Ya şu berrak deniz nasıl temizleniyor, diye sordu tekrar.

Fatih Bey, kısa bir süre denizi seyrettikten sonra şöyle cevap verdi:

– Denizleri balıklar, deniz süngerleri, midyeler, mikroorganizmalar gibi pek çok canlı türü; havayı da bitkiler, rüzgâr ve bulutlar temizliyor. Temizlikle görevli canlılar olmasaydı deniz bulanık ve kirli olacak, yüzeyi böyle parlamayacaktı. Yeryüzü ve atmosfer de yaşanmaz hâle gelecekti.

– Bu çok ilginç ve harika bir düzen babacığım, dedi Emre. Sürekli dolup boşalan misafirhaneler, işyerleri, oteller, artıklarla ve çöplerle dolar. Her yer kirlenir. Temizlenmezse içinde yaşanmaz. Hâlbuki dünyamız da sürekli dolup boşalan bir misafirhane ya da otel gibi, ama en küçük bir atık ve kir olsa hemen temizleniyor.

– Haklısın Emre, dedi Sema Hanım. İnsan, bir ay yıkanmasa ve evini temizlemese ne hâle gelir. Demek ki bu büyük misafirhaneye bakan Zat, daima küçük bir oda kadar düzenli ve temiz tutuyor. Bu da O'nun büyüklüğünü gösteriyor.

– Sadece büyüklüğünü mü, dedi Fatih Bey. Bize karşı sevgisini, şefkatini, yardımını gösteriyor. Özellikle de Allah'ın doksan dokuz isminden biri olan ve bu genel temizliğe işaret eden Kuddüs ismini tanıtıyor.

– Demek ki Yaratıcımız'ın koyduğu bu düzen ve temizlik olmasaydı şimdi hayran olduğumuz dünyadan nefret edecektik, dedi Emre.

Emir, gözlerini karıncalardan ayırmadan sordu:

– Biz de bu düzen içinde yerimizi alacaksak dünyayı kirletmemeliyiz, değil mi?

– Evet, diyerek onayladı Sema Hanım. İnançlı insan; çevreyi, suyu, havayı kirletmemeli. Bu güzelliklerin Allah'ın emaneti olduğunu bilmeli.

Fatih Bey:

– Ve tabi Allah'a teşekkürü unutmadan, nimetlerden faydalanmasını da bilmeli, diyerek eşinin sözlerini tamamladı.

Nihayet güzel bir günün ardından kuşların cıvıltısını, yaprakların hışırtısını, sahile vuran dalgaların sesini geride bırakarak mutlu hatıralarla birlikte evlerine döndüler.

BİR SÜRPRİZ

Faruk, okul servisine bindiğinde içi içine sığmıyordu. Sabah olmasını ve okul vaktinin gelmesini sabırsızlıkla beklemişti. Çünkü din kültürü öğretmenleri Hikmet Bey, o gün bir sürpriz yapacağını söylemiş, konuyla ilgili herhangi bir ipucu dahi vermemişti.

Sınıfa girdiğinde bütün arkadaşlarının, en az onun kadar merak ve heyecan içinde beklediğini gördü.

Az sonra Hikmet Öğretmen elinde bir paketle sınıfa girdi. Bütün gözler paketteydi. Acaba içinde ne vardı? Hikmet Bey, öğrencileriyle biraz sohbet ettikten sonra,

– Sizi daha fazla bekletmeyeceğim çocuklar, dedi. İşte sözünü ettiğim sürpriz!

Hürmetle tuttuğu paketi usul usul açtı. Bu, antika bir kitaptı ve sanatkâr bir elden çıktığı belliydi. Öyle ki sayfalar, altın ve gümüş yaldızlı mürekkeple yazılmış, kapağı mücevherlerle süslenmişti. Böyle bir kitabı, bu kadar yakından görmek müzede dahi mümkün olamazdı. O kadar güzel, o kadar renkli, o kadar parlaktı

ki okumak için yazılmış olmasına rağmen seyrine bile doyum olmuyordu.

Hikmet Öğretmen, öğrencilerinin, dede yadigârı olan bu kitabı yakından görmelerine izin verdi. Sayfalar, hayret ve hayranlıkla birer birer titizlikle incelendikten sonra şu açıklamayı yaptı:

– Aranızda gruplara ayrılarak, bu kitabı tanıtmanızı istiyorum. En güzel ve doğru açıklamayı yapan grubu ödüllendireceğim.

Öğrenciler, iki gruba ayrılarak kendi aralarında bir süre çalıştılar. Nihayet birinci grubun başkanı Oğuz, arkadaşları ile birlikte inceleme sonuçlarını sundu:

– Bu, yüzyıllar öncesinden kalma bir kitaptır öğretmenim.

– Kapağı, deriden yapılmış ve kıymetli taşlarla süslenmiştir.

– Bazı süslemelerde elmas, bazılarında yakut, zümrüt, safir ve inci kullanılmıştır.

– Kâğıdı son derece dayanıklı eski bir tür kuşe kâğıttır.

– Altın ve gümüş yaldızlı mürekkeple yazılmıştır.

– Süslü, sanatlı bir antikadır.

– Paha biçilemez.

– Yazarı belli değildir.

– Kullanılan mücevherlerin bu günkü değerine gelince…

Hikmet Öğretmen, onları sabır ve dikkatle dinledikten sonra yorumlarını değerlendirdi:

– Çocuklar, dedi. Söyledikleriniz doğru. Ancak bir kitabı, beyaz bir kâğıdın üzerindeki çeşitli şekiller ve çizgiler şeklinde tanıtmak doğru olur mu? Böyle yaptığımız takdirde kitabın yazarı öfkelenip "Beni manasız şeyler yazmakla suçlayamazsın!" demez mi?

Oğuz kısa bir süre düşündükten sonra,

– Galiba haklısınız öğretmenim, dedi. Kitabın ne hakkında olduğunu anlayamadık. Dolayısıyla tanıtımımız da zannederim yetersiz oldu.

Sıra, diğer grubun açıklamalarını dinlemeye gelmişti. İkinci gruptan Faruk ve arkadaşları fikirlerini sundular:

– Öğretmenim, bu kitap Yüce Allah'ın mesajlarını ihtiva eden Kur'ân-ı Kerîm'dir. Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) günümüzde de devam eden en büyük mucizesidir.

– Öyle bir mucize ki bütün zamanlara ve mekânlara aynı anda seslenir.

– Üstelik insanların bilgi ve becerileri arttıkça Kur'ân eskimez, aksine daha iyi anlaşılır.

– Bu sebeple zaman yaşlandıkça Kur'ân gençleşiyor, denilebilir.

– Gösterdiğiniz Kur'ân-ı Kerîm ise büyük bir sanatkâr tarafından Kur'ân'ın yüksek manalarının değerini ifade etmek için altın ve gümüş yaldızlı mürekkeple yazılmış, kapağı da çeşitli mücevherlerle süslenmiştir.

– İçindeki mesajlara paha biçilemediği gibi kitabın yazımında kullanılan malzemelere de paha biçilebileceğini zannetmiyoruz.

Bu açıklamalardan sonra sınıfta Faruk ve arkadaşlarının başarısını kutlayan bir alkış koptu. Hikmet Öğretmen, öğrencilerine teşekkür etti ve çantasından çıkardığı küçük hediyeleri önce Faruk ve arkadaşlarına, sonra da sınıfın geri kalanına dağıtarak şu soruyu sordu:

– Çocuklar, Kur'ân-ı Kerîm kimin eseri ve kimin mesajıdır?

– Allah'ın.

– Yaşadığımız dünya ve kâinat kimin eseridir?

– Allah'ın.

– Kur'ân'ın mesajları olur da kâinatın mesajları olmaz mı?

Sınıfta kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği bozan Oğuz'du.

– Nasıl olur öğretmenim?

– Kâinat da sahibini, sanatkârını gösteren muhteşem bir kitaptır. Öyle bir kitap ki sadece kıymetli taşlarla değil, ışıkla, renkle, yıldızla, hayatla, canla,

şefkatle, sevgiyle, ikramla, meyveyle, ağaçla, çiçekle, böcekle, suyla, havayla yazılmış bir kitaptır. İnançlı insanlar, ilmî çalışma yaparken kâinata bu açıdan bakıyor ve ondaki mesajları okuyor.

– Varlıkların sunduğu mesajı nasıl anlarız öğretmenim?

– Kur'ân ve kâinat, birbirini tamamlayan ve açıklayan iki kitaptır. Bu sebeple Kur'ân'ın mesajlarını doğru anlayan, kâinat kitabını doğru okumayı ve doğru yorumlamayı da öğrenmiş olur.

– Örnek verebilir misiniz?

– Kâinatı bir kitap olarak düşündüğümüzde dünya o kitabın bir sayfası; insan, hayvan ve bitkiler birer kelimesi; organlar, duyular, hücreler de o kelimelerin harfleridir. Her bir harfte bir kitap kadar bilgi vardır ve bunlar, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten bir zatın eseri olduklarını ilan ederler.

– O da Allah'tır.

– Evet. Üstelik kâinattaki her şey birbiriyle ilgilidir. Bu da Yaratıcı'nın tek olduğunu ispat eder. Akciğerlerimizi kim yarattıysa uygun atmosferi de o yaratmıştır. Dilimizi kim yarattıysa uygun tatları da o yaratmıştır.

– Yediğimiz yiyecekler de vitamin ve minerallere ayrışıp vücudumuzun neresinde ihtiyaç duyuluyorsa

oraya yerleşiyorlar. Bu akılsız zerreler, her şeyi bilemeyeceğine ve aralarında anlaşamayacaklarına göre bütün bu işleri de Allah yapıyor, değil mi öğretmenim?

– Evet. Görüyorum ki kâinat kitabını okumayı öğreniyorsunuz. İnşallah bundan sonra öğrendiğiniz her yeni bilgiyi doğru yorumlarsınız. En basitinden bir çiçeği incelerken "Ne kadar güzel." değil, "Ne kadar güzel yaratılmış." dersiniz. Onu yaratan sanatkârı yani Allah'ı hatırlarsınız.

– Bunu yapacağımızdan hiç şüpheniz olmasın öğretmenim, dedi Oğuz. Hem böylece dersler artık eskisinden daha zevkli olacak.

– Elbette. Üstelik kâinatın sunduğu mesajları çözdükçe yeni bilgilere keyifle yelken açacaksınız.

Faruk o gün eve dönerken çok mutluydu. Okulda her gün daha önce bilmediği pek çok şey öğreniyordu. Ama o gün, öğrendiği her şey bir mana kazanmıştı. Çünkü o artık kâinatın, Allah'ın akıl sahipleri için yazdığı muhteşem bir kitap olduğunu biliyordu. Bu kitabın her sayfasını, satırını ve kelimesini okuyup anlamak, Rabb'inin yeryüzünde sergilediği gücünü ve sanatını inceleyip O'nu daha iyi tanımak için can atıyordu.

YA KÜÇÜK OLSAYDIM

Yazdan kalma bir gündü. Güneş insanın içini ısıtıyordu. Cemil, sahilde kumlara uzanmış dalgaların sesini dinlerken üzerinden hızla geçen martıların çığlığı andıran sesleriyle irkildi. Yerinden doğrulup onları izlemeye koyuldu. Martılar, deniz üzerinde bir süre süzüldükten sonra suya ani dalışlar yapıyor, küçük balıkları ustaca avlıyorlardı. Ne kadar özgür, ne kadar gamsız görünüyorlardı!

Cemil, "Keşke bir kuş olsaydım!" diye geçirdi içinden. "Kanatlarımı açıp göğün kollarına bıraksaydım kendimi. O tepe senin, bu tepe benim diyerek özgürce, korkusuzca süzülseydim ufuklarda. Ah keşke, keşke!"

Sonra denizde ahenkle yüzen yunuslara ilişti gözü. Bir dalıp bir çıkarak ne hoş geziniyorlardı engin sularda! Cemil, "Keşke bir yunus olsaydım!" diye düşündü bu kez. "Korkusuzca, doyasıya yüzseydim denizlerde. En güzel incileri ben toplasaydım. En güzel mercanların arasında dolaşsaydım. Denizlerin derinliklerindeki rengârenk bitkileri, balıkları seyretseydim akvaryum yerine. Ah keşke, keşke!"

Ardından kumsalda gezinen iri bir yengeçle göz göze geldi. Bir süre sessizce birbirlerini incelediler. Cemil, elini uzatıp yengeci yakalamak istedi. Ancak yengeç de kıskaçlarını ona doğru çevirince irkilerek sıçradı geriye doğru. Kıskaçları ne kadar güçlü, ne kadar keskin görünüyordu. Vücudu da kalın bir zırhla kaplıydı sanki. Cemil, üzerinde buna benzer bir zırhla kumsalda dolaştığını hayal etti. Kıskaçlarını şakırdatarak arkadaşlarının üzerine şöyle bir yürüse çığlık çığlığa nasıl da kaçışırlardı! Kim bilir ne çok eğlenirdi o zaman!

– Keşke bir yengeç olsaydım, dedi kendi kendine. Ah keşke, keşke!

Bu sırada bir el, yengecin vücudunu iki yandan sıkıca kavradı ve onu ileriye doğru fırlattı. Zavallı yengeç, yan yan yürüyerek kayalıkların arasında kayboldu. Cemil başını kaldırıp dalgın dalgın baktı. Gelen ağabeyiydi. Diğer elinde kova kürek gibi malzemeler vardı.

– Haydi, kumdan bir kale yapalım, dedi ve ıslak kumlara doğru koştu.

Cemil şaşkınlığı üzerinden atar atmaz onu izledi. Bu fikri beğenmişti. Birlikte güzel bir kale yaptılar. Etrafına hendek kazarak deniz suyu ile doldurdular. Kapı önüne bir köprü yaptılar. Sonra geriye çekilip eserlerini hayran hayran izlediler. Bir eksiği olup olmadığını kontrol ettiler.

Cemil, "Kumdan bir kalede yaşamak onu yapmaktan daha eğlenceli olabilirdi." diye düşündü bir an. "Keşke kaleye girebilseydim. Ah keşke, keşke!"

İki kardeş o kadar mutluydular ki annelerinin getirdiği sandviçler ve meyve suları da olmasa yorgunluklarının ve açlıklarının farkına bile varmayacaklardı. Bir güzel yiyip içtikten sonra şatonun yanına öylece uzanıverdiler. Gözlerini kapayıp dinlenmeye koyuldular. Cemil, az sonra gözlerini açıp şatoya tekrar baktığında bir gariplik hissetti. Kale hızla büyüyor muydu yoksa ona mı öyle geliyordu? Etrafa göz gezdirdi. Ağabeyi de büyüyordu. Sadece o mu? Kova, kürek, daha önce toplayıp biriktirdikleri deniz kabukları, Cemil hariç her şey büyüyordu.

Dehşetle yerinden fırladı. Kaleyi çevreleyen hendek üzerindeki köprüyü geçti. Kaleye girdi. Çevreyi daha iyi görebilmek için kuleye tırmandı. İri iri açılan gözleriyle sahili taradı. Zannettiğinin aksine her şey olduğu gibi duruyor, Cemil küçülüyordu. Demek ki son dileği, bu şekilde gerçekleşiyordu. Bu durum hiç hoşuna gitmedi. Kendi kendine şöyle mırıldandı:

– Keşke kaleye girmek yerine başka bir şey dileseydim. Ah keşke, keşke!

Ağabeyine ulaşıp sesini duyurmalı ve yardım istemeliydi. Kuleden inmeye yeltendi. Ancak karşısına aniden boynuzlu, zırhlı bir yaratık çıktı. Bu da neyin nesiydi? Kuleye böyle bir silahşor koyduklarını hiç

hatırlamıyordu. Kumlar arasında yaşayan bir böcek olabilir miydi bu? Derhâl geri döndü. Bu tehlikeyi savuşturamazsa hayatı riske girebilirdi.

Bayrak direği olarak kullandıkları meyve suyu kamışını aldı ve böceğe doğru salladı. Böcek geriye dönüp uzaklaştı. Bir başka tehlike ortaya çıkmadan ağabeyine ulaşmalıydı. Kulenin üzerinden köprüye doğru atladı. Ancak ince kum köprü bu darbeye dayanamayarak yıkıldı. Cemil hendeğin içerisindeki sulara gömüldü. Batıp çıkarak çırpınırken suda yüzmekte olan küçük bir dala tutundu. Derin bir nefes aldı. Bu, hayatının en kötü günüydü. Neredeyse bir karış suda boğuluyordu. Ellerini kürek gibi kullanarak hendeğin kıyısına çıktı. Ağabeyinin yanına koştu ve bütün gücüyle bağırmaya başladı:

– Ağabey, ağabey! Uyan!

Ağabeyi,

– Asıl sen uyan, diyerek Cemil'in küçük suratına büyük bir şamar indirdi.

Cemil, ıslak kumlarda yuvarlandıktan sonra gözlerini ovuşturdu. Sonra bir kendine bir de ağabeyine baktı. Her şey yeniden normale dönmüştü.

– Yaşasın! Yine kendim oldum, diye bağırdı. Yine kendim oldum!

Ağabeyi bu sözlere hiçbir mana veremedi.

– Galiba güneş başına vurdu ve kötü bir rüya gördün, dedi. Kendine gelmen için seni tokatlamak zorunda kaldım.

Cemil, gördüklerini bir çırpıda ağabeyine anlattı. Sonra da,

– Ya gerçekten o kadar küçük olsaydık, dedi. Ya da bizden epeyce büyük ve güçlü canlılarla birlikte yaşamak zorunda kalsaydık! Oldukça zor ve tehlikelerle dolu bir hayatımız olurdu. Bundan sonra başka şeylere özenmeyeceğim. Allah'ın bana verdiği aklı, gözü, kulağı, eli, ayağı kullanarak yapmak istediğim birçok şeyi yapabilirim.

Ağabeyi,

– Ha şunu bileydin, dedi gülümseyerek. Allah her şeyi olması gerektiği gibi yaratmış. Her canlıya, ihtiyacına göre güzel ve kullanışlı bir vücut giydirmiş. İnsanı da en güzel suret ve şekilde yaratmış. Diğer canlılardan üstün kılmış. Sen, kendi vücudunun uzuvlarına ve onlar arasındaki orana dikkat et! Faydalarına bak! Allah'ın hikmetini ve sanatını gör!

ELİF'İN KORKUSU

Okulda geçen güzel fakat yorucu bir günün ardından eve dönen Elif, bahçedeki salkım söğütlerin altında dinlenmekte olan annesine doğru koştu. Annesi onu sevinçle karşıladıktan sonra,

– Güzel bir gün, değil mi Elif, dedi gökyüzüne bakarak.

Sonra, bahçenin ortasındaki fıskiyeli küçük havuzun etrafında cıvıldaşarak dolaşan kuşları, çimenlerle kaynaşan rengârenk çiçekleri, uçuşan çiçekleri andıran kelebekleri gösterdi.

– Çok şükür, dedi. Cennet gibi bir ülkede yaşıyoruz.

– Evet, anneciğim ama, dedi Elif sızlanarak. Bugün okulda deprem tatbikatı yaptık ve öğrendik ki bu güzel yurdumuz deprem kuşağındaymış.

– Evet, yavrum, bunu biliyorum, diye karşılık verdi annesi.

– Öyleyse neden bu kadar sakinsin anne, diye sordu Elif şaşkınlıkla. Bense çok, ama çok korkuyorum. Düşünsene bir kere şiddetli bir depremde her şeyimizi kaybedebiliriz. Hatta canımızı bile!

– Otur yanıma da neden sakin olduğumu sana açıklayayım. Ama önce anlatacağım hikâyeyi dinle, dedi annesi. Zamanın birinde iki arkadaş deniz yolculuğuna çıkmışlar. Ağır çantalarını sırtlayıp bir gemiye binmişler. İçlerinden birisi, çantasını güvertenin kenarına bırakıp üzerine oturmuş. Masmavi denizi ve martıları seyre koyulmuş. Diğeri ise ürkek bakışlarla çevreyi süzüyor, yükünü yere bırakmayı düşünmüyormuş.

Arkadaşı ona seslenmiş: "Çantanı bırak da dinlen biraz." "Hayır. Bırakmayacağım." diye itiraz etmiş diğeri. "Belki kaybolur. Hem ben yeterince güçlüyüm. Eşyamı sırtımda taşıyıp koruyabilirim." Arkadaşı gülümsemiş. "Merak etme. Bu gemi senden daha güçlüdür. Seni de taşır, eşyanı da." demiş.

Gemi hareket etmiş. Dalgalı denizde salına salına ilerlerken genç adamın gücü tükenmeye başlamış. Sırtındaki çanta sanki gittikçe ağırlaşıyormuş. Bir ara başı dönmüş. Neredeyse denize düşüyormuş. Etraftan yetişip kurtarmışlar. Yine de çantasını bırakmamış. Onu görenler hâline gülüp eğlenmişler.

Geminin kaptanı durumu fark edince yanına gelip "Aklını mı kaybettin evladım?" demiş. "Niçin çantanı sırtından indirmiyorsun? Geminin güvenliğinden mi şüpheleniyorsun?"

Genç adam cevap vermemiş. Kaptan iyice kızmış. "Bana da mı güvenmiyorsun yoksa?" demiş.

Arkadaşı söze karışmış. "Herkesi kendine güldürdün. Kaptanı da kızdırdın. Haydi, bırak artık şunu yere." demiş.

Bütün bunlardan sonra genç adam, "Galiba haklısın." demiş. Çantasını yere koyup üzerine oturmuş. Ardından "Oh!" demiş. "Sıkıntıdan ve eğlence malzemesi olmaktan kurtuldum."

– Nihayet adamın aklı başına gelmiş, dedi Elif. Onun yaptığı da olacak şey mi, yolculuğun tadını çıkarmak varken.

– Doğru, dedi annesi. Ancak senin endişen de gereksiz, hayatın tadını çıkarmak varken.

– Nasıl yani, diye sordu Elif, cevap arayan gözlerle.

Annesi bu soruya yine bir soru ile karşılık verdi:

– Dünyanın da bir gemi olduğunu varsayalım. Bizler de bu gemide birer yolcuyuz. Sence gemimiz sahipsiz olabilir mi Elif?

– Hayır, anne, diye cevap verdi Elif, kendinden emin bir tavırla. Bizim gemimizin ve kâinattaki diğer varlıkların sahibi Allah'tır.

Annesi,

– Madem sahipsiz değiliz, niçin merak ve korkularımızı sürekli sırtımızda taşıyıp hayatı kendimize zehir edelim, dedi.

– Ya ne yapabiliriz, diye sordu Elif çaresizce.

– Kaptanımıza emanet edemez miyiz, dedi annesi.

Hem öyle bir kaptan ki gücü ve merhameti sınırsız. Her şeyin dizgini elinde, her şeyin anahtarı yanında. O'nu bulan ve güvenen dileğine kavuşur. Korkulardan ve komik durumlara düşmekten kurtulur. Böylece dünyada mutlu ve huzurlu olduğu gibi Allah'a imanı ve güveni sayesinde ahirette de mutlu olmaya hak kazanır.

– Anlıyorum anne, dedi Elif. Ancak korktuğumuz şeyler için tedbir almamız da gerekmez mi?

Annesi:

– Elbette gerekir, dedi. Ne demişler: Önce tedbir, sonra tevekkül.

Elif yine sordu:

– Ne demek bu?

– Mesela biz babanla birlikte evimizin depreme dayanıklı olup olmadığını araştırdık. Ev içerisinde de bir takım tedbirler aldık. Yapmamız gereken her türlü hazırlığı yaptıktan sonra bizi koruması için Allah'a dua ettik. Geriye bir tek şey kaldı.

– Nedir, diye atıldı Elif merakla.

– Hayatın güzelliklerini görerek yaşamak ve sahip olduklarımız için Allah'a şükretmek, diye cevap verdi annesi.

Elif bir süre düşündükten sonra:

– Sağ ol anne içimi rahatlattın, dedi. Bundan böyle zorluklar karşısında nasıl düşünmem gerektiğini daha iyi biliyorum.

BALONCUK

Mehmet'in anne ve babası çalışıyordu. Bu sebeple okul dönüşlerinde bir süre için evde yalnız kalıyor ve çok sıkılıyordu. O gün de anne ve babasının dönüşünü beklemek üzere pencerenin önüne oturdu. "Hep aynı şey!" diye düşündü. "Her gün aynı şey oluyor!"

Evin bahçesindeki ağaçlara, çiçeklere, küçük havuzdan su içen serçelere baktı. Sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi. Gün batımına doğru yol alan güneşi, bulutları izledi.

– Dünya da hep aynı dünya, diye mırıldandı. Güneş her gün doğuyor ve batıyor. Ben de her gün okula gidip geliyorum ve zaman geçmek bilmiyor!

Bir değişiklik yapmalı ve kendisini eğlendirmeliydi, ama ne yapmalıydı? Bir süre havuzda serinleyen kuşların şen cıvıltılarını dinledi. Sonra:

– Buldum, diye bağırdı. Yüzlerce, hatta binlerce baloncuğum olabilir. Hem, neler yapabildiğimi görünce annem ve babam da çok şaşıracak ve eminim onlar da benim kadar eğlenecek!

Mehmet'in gözleri parlıyordu. Hızla yerinden fırladı. Mutfağı, banyoyu, evin garajını araştırdı. Bulabildiği bütün deterjanları bahçedeki küçük havuza boşalttı. Hepsini iyice karıştırdı. Bahçe çitinden çıkardığı uzun kamışın bir ucunu havuzun derinlerine doğru uzattı. Diğer ucunu ağzına aldı ve olanca gücüyle üfledi. Ama bir tek baloncuk dahi çıkmıyordu. Bir daha, bir daha denedi. Değişen bir şey yoktu. "Bu şekilde olmayacak." diye düşündü. Garaja koştu. Bisiklet pompasını getirdi. Pompanın ucunu havuza soktu ve hava basmaya başladı. Deterjan hareketlendi. Şimdi havuzun yüzeyi usulca kabarıyordu.

Mehmet'in gözleri iyice açıldı. Binlerce küçük baloncuk yerine galiba büyük bir balonu olacaktı. Balon şişti, şişti. Mehmet arada bir geri çekilip balonun büyüklüğüne bakıyor:

– Biraz daha, biraz daha, diyor ve şişirmeye devam ediyordu.

Sonra nasıl olduysa bir anda kendini balonun içinde buluverdi.

– Hey! Neler oluyor, diye bağırdı.

Sesi yankılanarak kendisine geri dönüyordu. Balonu delip çıkmak istedi. Olmadı. Bu, diğer baloncuklara hiç benzemiyordu. Hareket ettikçe balonla birlikte bahçede yuvarlanıyordu. Yoksa deterjan olduğunu zannederek farklı bir kimyevî madde mi kullanmıştı? Bundan emin değildi.

Mehmet balonla birlikte daha hızlı yuvarlanmaya başladı. Rüzgâr çıkmış olmalıydı. Bir süre bahçede çılgınca dolaştıktan sonra gökyüzüne doğru yükseldiğini hissetti. Evler, arabalar gittikçe küçülüyordu. Yaşadığı şehirden uzaklaşarak kırlara doğru yönelince içini kaplayan korku, tatlı bir heyecana dönüştü. Dünya buradan ne güzel görünüyordu! Yemyeşil ormanlar, rengârenk çiçek tarlaları, kıvrıla kıvrıla dolaşarak toprağı sulayan mavi dereler ve tabiatı şenlendiren neşeli kuşlar! Güneş batmak üzereydi. Ufuktaki bulutlar ve şehrin yakınlarındaki deniz kızıla boyanmıştı. Balonun üzerine vuran güneş ışığı yedi renge ayrılarak yansıyor, Mehmet'in dünyasını daha çok şenlendiriyordu. Ancak bir süre sonra rüzgâr dindi. Balon aşağılara doğru süzüldü.

Mehmet "Ya patlarsa!" diye düşündü. "Paramparça olmak işten bile değil!" Neyse ki korktuğu olmadı. Usulca denizin üzerine indi. Derinden bir "Ooh!" çekmeye hazırlanırken kendini suların içinde buldu. Derinlere doğru gidiyordu.

– Ama bu nasıl olur, dedi kendi kendine.

Sonra etrafındaki yunusları fark etti. Yunusların, insan dostu olduğunu biliyordu. Telaşlanmadı. Yunuslar, balonu aşağılara doğru çektiler. Sanki Mehmet'e göstermek istedikleri bir şeyler vardı. Mehmet, günbatımında denizin dibine sızan loş ışıkta mercan kayalıklarını fark etti. Kendini bir an denizlerde yaşayan bir

masalın kahramanı zannetti. Burada rengârenk bambaşka bir dünya vardı. Çeşit çeşit bitkiler, türlü türlü balıklar ve deniz canlıları muhteşem bir gösterinin usta sanatçıları gibiydiler.

Mehmet, deniz altına koyu karanlık hâkim oluncaya kadar onları izledi. Ama artık bu balondan ve sudan çıkmalıydı. Yunuslar, durumu anlamışçasına balonu serbest bıraktılar. Balon yüzeye doğru hızla yükseldi. Mehmet artık gökyüzünü görebiliyordu. O an bir yıldızın kaydığını farketti. Mehmet, bunun atmosfere girer girmez parçalanan bir göktaşı olduğunu biliyordu.

– Her gün belki de yüzlerce göktaşı atmosfere giriyor ve yeryüzüne ulaşamadan yanıyor ve bize zarar veremiyor. Bu ne güzel bir düzen, dedi ister istemez. Her şey ne kadar da mükemmel yaratılmış! Bu esnada dalgalarla sahile sürüklenmekte olan balon kıyıdaki kayalıklara çarparak patladı.

Mehmet derin bir nefes aldı. Bu garip balon gezisini kazasız atlattığı için Allah'a şükretti.

Heyecanı hâlâ dinmemişti. Kalkıp yatağının üzerine uzandı. Zihninde şimdi yeni bir sayfa açılmıştı. Evde anne ve babasını beklerken sarf ettiği sözleri hatırladı. Yanılmıştı. "Her şey aynı, dünyada hep aynı şeyler oluyor." diye düşüncesizce tenkit ettiği varlıklara büyük bir düzen hâkimdi oysa. Kendi kendisine söz verdi: Artık kâinatı ve onu Yaratan'ı daha iyi öğrenecekti.

GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ BOŞ DEĞİL

Ferhat, Anadolu'nun güzel ve küçük bir köyünde yaşıyordu. Okulunu çok seviyor, tarlada, bahçede çalışırken dahi ders kitaplarını yanından ayırmıyordu. İstanbul'da okuyan ağabeyi Serhat'a, derslerinde başarılı olacağına dair söz vermişti. Serhat da buna karşılık onu tatilde İstanbul'a götürecekti. Ferhat o günü biraz heyecan, biraz merak ile bekliyordu. Çünkü daha önce köyün dışına hiç çıkmamıştı.

Aradan haftalar geçti. Ferhat derslerini başarıyla tamamladı ve beklenen gün geldi. Ferhat, onu almaya gelen ağabeyi Serhat'la birlikte İstanbul'a doğru yola çıktı. Yol boyunca görüp işittiği her şey ona çok ilginç geliyor, sanki hayatı ve dünyayı yeniden tanıyordu. Birçok şeyi ağabeyine sormak ve öğrenmek ihtiyacı hissediyordu.

İstanbul'a yaklaştıklarında ilk dikkatini çeken şey, kenar semtlerin yapısıydı. Buralar köyüne çok benziyordu, ama bir şehir kadar da büyüktü. Üstelik o gün

pazar kurulmuştu ve semt çok kalabalıktı. Boş bir alan, sakin bir sokak görebilmek imkânsızdı. Kimileri yeni bir inşaatla meşgul, kimi tezgâh kurmuş bir şeyler satmaya çalışıyor, kimi de seyyar satıcılık yapıyordu. Çocuklar etrafta koşturuyor. Tavuklar, kediler, köpekler, kuşlar bu koşuşmada bir yer bulabilmek için yarışıyorlardı. Her biri farklı bir rızık peşindeydi. Kimi et, kimi ot, kimi de ekmek derdindeydi.

Nihayet yüksek apartmanlar, Boğaziçi'ni süsleyen muhteşem köşkler, yalılar, saraylar, geniş otoyollar ve köprüler uzakta görünmeye başladı. Ancak buralar kenar mahallelerden oldukça farklıydı. Uzaklıktan mıdır, yoksa Ferhat'ın tecrübesizliğinden midir bilinmez:

– Ağabey, bak, dedi şaşkınlıkla. Bu koca evler bomboş. Oralarda hiç kimse yok.

Serhat gülümsedi.

– Olmaz mı kardeşim, dedi. Oralarda oturanlar da var elbet.

– Hayır, hayır. Gerçekten boş. Baksana hiçbir hayat belirtisi görünmüyor.

– Bizim bu uzaklıktan görememememiz, o evlerde kimsenin oturmadığı manasına gelmez.

– Bence, eğer orada bir canlı olsaydı bu uzaklıktan da görürdük. O büyük evlerde hayat olduğunu zannetmiyorum ben.

– Kardeşim, kırık dökük, yıkılmaya hazır bir gecekondu mahallesi o kadar canlı, hayat dolu iken şu muhteşem köşkler, villalar, saraylar, meydanlar hiç boş olabilir mi? Unutma, görünmemek olmamak demek değildir.

İki kardeş bütün gün İstanbul'u gezdiler. Ferhat için yeni keşiflerle dolu bir geziydi bu. Akşamüzeri Çamlıca Tepesi'ne çıktılar. Çaylarını yudumlayarak ışıl ışıl Boğaziçi'ni seyretmeye başladılar.

– Hiçbir yer uzaktan göründüğü gibi değilmiş ağabey, dedi Ferhat. Her yer dopdolu, cıvıl cıvıl. Sonra gökyüzünde beliren yıldızlara doğru uzun uzun baktı.

– Ama koskoca uzayda bir tek hayat işareti yok, dedi.

– Şehri uzaktan görünce de buna benzer şeyler söylemiştin, diye karşılık verdi Serhat.

– Evet, ama görüyorsun ki orası gerçekten boş.

– Nereden biliyorsun? Görünmemek olmamak demek değildi, hatırlarsan.

– Ne yani, uzaylılar filan mı var?

Serhat gülümsedi.

– Yok, canım, onu demek istemedim, dedi.

– Ne var öyleyse?

– Melekler ve bazı ruhanî varlıklar.

– Nasıl olur?

– Düşün bir kere, şu koca dünyamız uzayda ne kadar yer kaplar?

– Bir nokta kadar, belki daha da küçük.

– Dünyamız, bu derece küçük olduğu hâlde bu kadar çeşitli canlılarla dolu ise dünyaya kıyasla muhteşem sarayları andıran gök cisimlerinin, meydanlarının da kendisine uygun misafirleri olması gerekmez mi?

– Evet. Ama uzayın hayat şartları canlıların yaşamasına elverişli değil ki.

– Bizim gibi maddi vücudu ve ihtiyaçları olan canlılar için uygun değil. Ama melekler ve ruhanîler nuranî varlıklardır. Bu sebeple uzay onların hayatına uygundur.

– Anlıyorum. Peki, oraları dolduracak kadar melek var mı sence?

– Neden olmasın? Dünyada bile birbiri içinde pek çok canlı var. Mesela sindirim sistemimizde milyonlarca bakteri yaşıyor. Dünya; insan, cin, bitki, hayvan, bakteri, virüs gibi çeşit çeşit canlılarla hıncahınç dolu. Hayata değer verdiği için dünyayı bu kadar canlı ile dolu yaratan Rabbimizin semayı boş bırakması düşünülebilir mi?

– Dünyada da melekler var mı?

– Var elbette. Farklı işlerle ve ibadetlerle vazifeli türlü türlü melek var.

– Allah'ın işlerinde yardımcıya ihtiyacı yok ki!

– Haklısın, O'nun gücü sınırsızdır. Yaratmak için "Ol" demesi yeterlidir. Kâinatın Sultanı O'dur. Ama biliyorsun, saltanat şanına yakışır hizmetkârlar ister. Ve bu hizmetkârlar, uzay da dâhil olmak üzere her yerde bulunabilirler. Senin anlayacağın "Gökyüzünde melek ve ruhanî yoktur." demenin…

– Tamam, tamam, anladım. "Gecekondu mahalleleri doludur, ama diğer semtler boştur." demekten farkı yoktur!

KORKU FİLMİ

Şehre yakın bir kasabada yaşayan Eren ve arkadaşları sinemaya gitme konusunda tartışıyorlardı. Arkadaşlarının anlattıklarına bakılırsa gösterime giren film oldukça ürkütücüydü. Filmde, hayaletler, insan avlayan örümcekler, üç başlı köpekler ve dev yılanlardan söz ediliyordu.

Eren ve arkadaşları "Biraz heyecan yaşamak fena olmaz." diye düşünerek filmi seyretmeyi karar verdiler ve şehre giden minibüse bindiler. Bir süre sonra sinemanın önüne vardılar ve biletlerini alıp sinema salonuna girdiler. İki saat sonra dışarı çıktıklarında hava çoktan kararmıştı. Eren, filmin bu kadar uzun süreceğini hiç tahmin etmemişti. Kasabadan ayrılırken ailelerine haber vermediklerinden saatin bir hayli geç olması onları endişelendirdi. Kasabaya geri dönmek üzere yola koyuldular. Nihayet kasaba meydanına ulaştılar ve evlerine dağıldılar. Erenler'in evi kasabaya uzaktı. Eve giden kısa bir yol vardı ama bu yol, sık ağaçların içinden geçiyordu ve oldukça ıssızdı.

Eren, koyu karanlık bahçelerin içinde kaybolan bu toprak yola bakarken izlediği filmin de tesiriyle iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak hızlı adımlarla yola koyuldu. Dere üzerinde kurulu asma köprüye gelmişti ki bütün cesaretini kaybettiğini hissetti. Köprüyü tutan ipleri sıkıca kavradı ve birkaç adım attı. Köprü mü sallanıyordu, yoksa başı mı dönüyordu, anlayamadı. İleriyi görmeye çalıştı. O da nesi? Asma köprünün bittiği yerde ona doğru bakan iki dev belirmişti. Tek gözlerini kocaman açmış Eren'in kendilerine ulaşmasını bekliyorlardı.

Hemen ardına dönüp kaçmak istedi. Devler, bu kez köprünün diğer ucunda belirdi. Sağ tarafa baktı. Gezinen, eğilip doğrulan, birbiriyle fısıldaşan mezar taşlarıyla dolu, uçsuz bucaksız bir mezarlık belirmişti. Dehşetle diğer yöne çevirdi gözlerini. Derin bir uçurumda, gözleri parlayan irili ufaklı vahşi hayvanlar gördü. Uluyan köpek ve öten baykuş sesleri doldurdu havayı.

Eren, artık soluk alamıyor ve ayaklarını bastığı zemini hissetmiyordu. Derin bir boşlukta ve karanlıkta yuvarlandığı duygusuyla olduğu yere yığılıverdi. Ertesi sabah yüzüne çarpan serinliğin tesiri ile yavaş yavaş gözlerini açtı.

– Kendine geliyor, diyordu birileri usulca.

Karanlıkta beliren mezarlığı, vahşi hayvanları ve devleri hatırlayarak korkuyla yerinden sıçradı. Etrafına baktı. Mezar taşlarının yerinde, bağ ve bahçelerde çalışmak üzere kasabaya gelen işçiler vardı. Kahvaltı sofrasının etrafına dizilmiş, dostça sohbet ederek çaylarını yudumluyorlardı. Diğer yönde gözleri parlayan vahşi hayvanları aradı. Birkaç uysal inek ve koyundan başka bir şey göremedi. Ya o tek gözlü devler nereye kaybolmuştu? Onlar da asma köprüyü tutan kütüklerden başka bir şey değildi. Her şey karanlıkta göründüğünden ne kadar da farklıydı!

Eren, anne ve babasının onu çok merak etmiş olacağını düşünerek kendisine yardımcı olan işçilerle vedalaştı ve evin yolunu tuttu. Şimdi onlara ne diyecek, olanları nasıl izah edecekti? Belki öfkelenecek, belki de düştüğü duruma güleceklerdi. Ama ne olursa olsun doğruyu söylemeliydi. Kendisini dehşet içinde bırakan ve her şeyi olduğundan farklı görmesine sebep olan filmi izlediğine çoktan pişman olmuştu.

Eve ulaştığında Eren'i bir sürpriz bekliyordu. Öğretmeni ve bazı arkadaşları da oradaydı. Uykusuz ve endişeli gözlerine bakılırsa bütün gece anne ve babasıyla birlikte Eren'i aramışlardı. Onu görünce hepsinin yüzünde sevinç gülücükleri belirdi. Koşup etrafını sardılar. Nerede olduğunu sordular. Eren yaşadıklarını

anlatırken utançtan yüzünün kızardığını hissetti. Sonra zamanında eve gelmediği ve izinsiz sinemaya gittiği için anne ve babasından uzun uzun özür diledi.

Birkaç gün sonra öğretmeni Eren'i yanına çağırdı.

– Bir süredir, okuldan sonra doğruca evin yolunu tutuyorsun. Yaşadıklarından ders aldığını düşünüyorum, dedi. Ancak seyrettiğin filmin tesirinden kurtulamadığını hissediyorum.

Eren, öğretmenini onaylarcasına başını önüne eğdi. Sonra,

– Öğretmenim, dedi. Filmde tabiat ve içindeki canlılar, hâdiseler insana düşman gibi gösteriliyordu. Bunun sadece bir film olduğunu biliyorum. Ama yine de her şeye şüphe ve korkuyla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Öğretmeni,

– Asma köprünün devlerini hatırlıyor musun, dedi gülümseyerek.

– Nasıl unuturum, diye cevap verdi Eren. İnsanları, mezar taşı; inek ve koyunları, vahşi hayvan; köprünün ayaklarını da tek gözlü devler olarak görmüştüm. Karanlıkta insan çevreyi tam olarak göremeyince hayallerini gerçek zannediyor.

Öğretmeni,

– Bilmen gereken önemli bir şey var, dedi. İman aydınlığından mahrum oldukları için her şeyi olduğundan farklı gören ve gösteren insanlar var. Tıpkı o gece, çevrendekileri yanlış idrak ettiğin gibi. Bu insanlar hayatı savaş, diğer canlıları düşman, ölüm ötesini de yokluk zannediyorlar. İzlediğin film böyle bir düşüncenin ürünü. Hâlbuki inançla bakınca hayat, sonsuzluğu kazanmak için değerlendirilmesi gereken vesile, diğer canlılar insana birer dost ve hizmetkâr, ölüm ise sonsuzluğun başlangıcıdır.

Eren, öğretmenini dinlerken iç dünyasının aydınlandığını, korku ve endişelerinin yerini huzurun kapladığını hissetti. O gün eve dönerken kendi kendisine bir söz verdi: Allah'a ve ahirete inanan bir insan olarak Allah'ın yarattığı hayatla, canlılarla, hatta geçmiş ve gelecekle barışık olacak ve bu konulardaki bilgisini arttıracaktı.

KAZA

Gökyüzü pırıl pırıl, deniz masmaviydi. Çağrı ve ailesi iskeleye yanaşan vapura bindiler. Tatil zamanları şehirden uzaklaşmayı, adadaki küçük çiftlik evine gitmeyi alışkanlık hâline getirmişlerdi. Vapurun içi o gün oldukça kalabalıktı. Oturacak bir yer bulmak imkânsızdı.

Çağrı "Güvertede yolculuk yapmak için bundan güzel fırsat olamaz." diye düşündü. Galiba anne ve babası da aynı fikirdeydi. Dışarıda müsait bir yer bulup oturdular. Vapur kıyıdan uzaklaştıkça yüzlerini okşayan serinlik artıyor, deniz kokusu ciğerlerine doluyordu. Gruplar hâlinde dolaşan yunusları, martıları izlediler.

Nihayet ada göründü. Vapur iskeleye yöneldi. Ancak birdenbire ne olduysa iskeleye yanaşmak yerine kıyı boyunca sürüklenmeye başladı. Çağrı merakla kaptan köşküne doğru baktı. Orada telaşlı ve gergin bir koşuşturma mı vardı yoksa ona mı öyle geliyordu, anlayamadı. Diğer yolcular da farklı bir durum

olduğunu sezmiş olmalılar ki endişeli gözlerle çevreyi inceleyerek olup biteni anlamaya çalıştılar. Birbirine yabancı olan bu insanlar, sanki birdenbire yakınlaşmış ve kendilerini sıcak bir tartışmanın ortasında bulmuşlardı.

Kaptan, yolculardaki bu endişeli hâli görünce küçük bir gecikme olabileceğini ve telaşa gerek olmadığını anons ederek onları sakinleştirmeye çalıştı. Tam bu sırada, vapurun tabanı büyük bir gürültü ile boylu boyunca kayalıklara çarptı. Vapur fırtınaya tutulmuşçasına sallanmaya, inmek için sabırsızlık gösterip ayağa kalkan bir kısım yolcular sağa sola savrulmaya başladı. Daha da kötüsü gemi, birkaç yerinden delinmiş olmalıydı ki hızla su alıyordu. Panik içindeki insanların çığlıkları ve duaları birbirine karıştı.

Kaptan, yolculara sakin olmaları ve can yeleği giymeleri gerektiğini anons etti. Birkaç dakika içinde görevlilerin de yardımıyla herkes kendisine verilen can yeleğini giydi. Yarım saat süren korku dolu bekleyişin ardından bütün yolcular, bir başka vapura aktarıldı ve adaya çıkarıldı. Bu sırada bazı yolcular eğilip toprağı öperken Çağrı ve ailesi, kendilerini koruyan ve kurtaran Allah'a şükrettiler. Bir süre yolcularla birlikte sahilde oturup dinlendiler.

Acaba kazanın sebebi neydi? Yolcular arasında yayılan bir habere göre makine dairesindeki teknisyen

uyuyakalmış, motorda meydana gelen aksaklığı zamanında fark edememişti. Sonuçta motor durmuş, vapur kontrolden çıkarak sürüklenmişti. Demek ki küçük bir ihmal büyük bir zarara yol açabiliyordu.

Çağrı ve ailesi bir süre sonra çiftliğe ulaştılar. Çağrı sevinçle meyve bahçesine doğru koştu. Meyveler olgunlaşmış olmalıydı. Onları dalından koparıp taze taze yiyebilmeyi ne çok istiyordu. Ancak ağaçlar hiç de hayal ettiği gibi görünmüyordu. Meyveler, gelişmemişti ve yapraklar sararıp solmuştu. Onca emek ve sabırla yetiştirdikleri güzelim bahçeye ne olmuştu? Soran gözlerle anne ve babasına baktı.

– Günün ikinci tatsız sürprizi, dedi babası.

Yüreğindeki hayal kırıklığı ve keder yüzünden okunuyordu. Hiç zaman kaybetmeden bahçıvanı aradı. Tahmininde yanılmıyordu. Bahçıvan ağaçları sulamayı ihmal etmişti. Oysa yapması gereken bütün iş su kanalının kapağını kaldırmaktı.

– Görüyorsun ki küçük ihmaller, büyük emeklerin boşa gitmesine sebep oluyor, dedi babası Çağrı'ya. Yıkmak kolay, yapmak zor!

– İnsanlara neler oluyor böyle, diyerek tepkisini dile getirdi annesi. Allah'a ve ahirete inanan insan sorumluluğunu bilir, yıkıcı değil, yapıcı ve üretici olur!

Çağrı o gün olanları düşündü. Vapurdaki teknisyen işini yapsaydı kaza olmayabilirdi. Bahçıvan ağaçları

sulasaydı ağaçlar solmayabilirdi. Bu düşüncelerini ailesiyle de paylaştı.

– Kâinattaki varlıkları incelersen hiçbir şeyi başıboş, düzensiz göremezsin oğlum, dedi babası. İnsan nasıl başıboş, sorumsuz yaşayabilir? Ben çalışmazsam evimizin ihtiyaçlarını kim karşılar? Sen derslerine çalışmazsan geleceğin ve ülkemizin geleceği ne olur?

– Bizi yaratan ve nimetleriyle donatan Allah'a karşı mesuliyetlerimizi de unutmayalım, diye uyardı annesi. Dünyaya ait işlerini ihmal edenler, yoksulluk ve zillete maruz kalırlar. Allah'a ait görevlerini ihmal edenler, yani O'nun emir ve yasaklarına uymayanlar da ahirette zillete düşerler.

Çağrı, o gün yaşadıklarından sonra mesuliyetin ne demek olduğunu iyi öğrenmişti. Ailesiyle birlikte günler, haftalar boyunca bahçede çalışırken ibadetlerini de aksatmamaya gayret etti. Nihayet bahçe yeniden yeşerdi ve meyve verdi. Çağrı, olgunlaşan ilk meyveleri babasıyla birlikte toplarken,

– Babacığım, dedi. Sabırla çalışmak ve karşılığını almak meğer ne kadar keyifliymiş!

– Bu da bir şey mi, diye karşılık verdi babası. Sen bir de Allah'a karşı mesuliyetlerini yerine getiren insanların ahirette toplayacağı meyveleri düşün!

BÜTÜN YEMEKLER ÖNÜMÜZDE

Mübarek Ramazan ayının ilk günüydü. Camiler mahyalarla süslenmiş, şehir meydanlarında iftar çadırları kurulmuştu. Manevî esintiler, her yeri kuşatmıştı ve inançlı insanlar bu huzur esintilerinden olabildiğince faydalanma yarışındaydı.

Alper, anne ve babasının tavsiyesiyle iftara davet ettiği arkadaşlarını heyecanla bekliyordu. Vakit yaklaştığında birer ikişer gelen arkadaşlarını kapıda karşıladı. Sonra da annesinin hazırladığı nefis yemekleri ve babasının getirdiği sıcak pideleri arkadaşlarının yardımıyla sofraya taşıdı. Tatlılar, meyveler ve çerezler de bir kenarda hazır bekliyordu. Hep birlikte sofranın etrafına dizildiler. İftar topunun atılmasını beklerken sohbete daldılar.

– Ne tuhaf değil mi, dedi Alper. Bütün yemekler önümüzde. Üstelik midemiz zil çalıyor, ama orucun süresi dolmadan başlayamıyoruz.

Arkadaşları da aynı duygular içerisindeydiler.

– Evet. Önümüzde türlü türlü nimetler var. Ama yiyebilmek için nimetleri verenin emrini bekliyoruz.

– Tıpkı bir ordu gibi. Bütün inananlar iftarda "Başla!" emrine uyuyor. İmsak vaktinde de "Dur!" emriyle yemeyi içmeyi bırakıyor.

– Demek ki kendi kendimizin bile sahibi değiliz. Sahip olduğumuzu sandığımız her şey Allah'a ait. Allah'ın emri ve izni olmazsa en basit işi bile yapamayız aslında.

– Evet. Mesela ben çok susadım. İşte su da önümde. Ama elimi uzatıp içemiyorum. Benliğimi ve arzularımı aşmışım, Allah'a kul olmuşum demek ki!

– Çok da alçakgönüllüsün ayrıca!

Kısa bir gülüşmeden sonra şakaya cevap da gecikmedi.

– Canım, nefis terbiyesi yapıyoruz oruçla, onu demek istedim. İnsan normalde kendini güçlü zannediyor. Ama böyle aç kalınca ne kadar âciz olduğunu anlıyor!

– Hakikaten öyle. Babam anlatmıştı. Allah nefse sormuş: "Ben kimim, sen kimsin?" Nefis, "Ben benim, Sen de Sen'sin." demiş ilgisizce. Allah'ı tanımak istememiş. Allah nefsi çeşitli şekillerde cezalandırmış.

Yine de aynı cevabı almış. Son olarak aç bırakmış. İşte o zaman nefis dayanamamış ve gerçeği kabul etmiş. "Sen benim merhametli rabbimsin. Ben de Sen'in zayıf, güçsüz bir kulunum." demiş.

– Arkadaşlar, nefis terbiyesini anladım da nefsin ne olduğunu anlamadım.

– Nefsi bilmiyorsan, terbiyesini nereden bileceksin, diye sordu Alper gülümseyerek.

Sonra da gereken açıklamayı yaptı:

– İçimizden gelen arzu, istek, öfke ve sabırsızlık gibi sınır tanımayan duygulara "nefis" deniyor. Oruç ibadetiyle bu duyguları eğitip kontrol altına alıyor, iyiye ve doğruya yönlendirmeye çalışıyoruz.

– Tamam tamam. Şimdi taşlar yerine oturdu. Bu demektir ki oruç sırasında nefsini eğiten yani kendisine helal olan şeylere bile Allah'ın izni olmayınca el uzatamayan insan, haram olana dönüp bakmaz bile.

O sırada Ramazan topunun sesi duyuldu. Ardından akşam ezanı okundu. Oruç ibadetini başarmanın huzurunu içlerinde duyarak Allah'ın davetine uydular. İftar duasını okuyup besmele çekerek oruçlarını açtılar.

– Yemekler harika!

– Ekmek bile bir başka güzel bugün.

– Her zaman yediklerimizden farklı değil aslında ama aç kalınca anlıyoruz kıymetini.

– Haklısın. Öyle sanıyorum ki açlığın tesiriyle bir dilim ekmek, bir tas çorba bile ziyafet olur insana. Böylece Ramazan ayında en zenginden, en fakire kadar herkes nimetlerin kıymetini, lezzetini anlıyor ve şükretmeyi öğreniyor.

– Sözlerin, küçükken dinlediğim bir hikâyeyi hatırlattı bana. Birgün ekmeği sevmeyen bir delikanlı, işsiz kalmış ve iş bulmak ümidiyle büyük şehre gitmeye karar vermiş. Yola çıkarken annesi, çantasına biraz kek ve ekmek koymuş. Delikanlı keki beğenmiş, ama ekmeği istememiş. Annesi, "Onu da al oğlum." demiş. "Bakarsın birgün kuru ekmek keke dönüşür."

"Olur mu öyle şey anne?" demiş genç. Ama annesini de kıramamış. Çantasını alıp yola koyulmuş. Şehre ulaşmış. Günler, haftalar boyunca dolaşıp iş aramış, ama bulamamış. Kekler bitmiş, paralar suyunu çekmiş. Delikanlı aç kalmış. Kuru ekmeğinden başka yiyeceği de yokmuş. Çaresiz, ekmeği çıkarıp yemeye başlamış. O kuru ekmek öyle güzel, öyle tatlı gelmiş ki ona "Annem haklıymış." demiş. "Aç kalınca kuru ekmek keke dönüşüyormuş."

– Güzel bir hikâye.

– Ben hayatımda ilk kez oruç tuttum. Normalde bu kadar süre açlığa asla dayanamam. Nasıl başardığıma ben bile şaştım doğrusu.

– Allah için tutuyoruz ya. O da yardım ediyor bize. Diğer zamanlardaki açlığa hiç benzemiyor.

– Bence de. Bana, "Oruç tutarsan derslerinde başarısız olursun." dediler. Ama hiç de öyle olmadı.

– Düşünüyorum da oruç olmazsa zengin, fakirin hâlinden anlamaz. Anlamayınca acıma duygusu olmaz. Dolayısıyla gerektiği kadar yardım da yapamaz.

– Aslında herkes kendisinden daha fakirleri hatırlayıp yardım edebilir.

– Herkes bunu yapsa fakir mi kalır ülkede! Dünyamız da güzel olur, ahiretimiz de.

– Biliyor musunuz arkadaşlar, orucun sağlığımıza faydaları da sayılamayacak kadar çok.

– Olsun, sen gene de saymayı bir dene!

Tatlı gülüşmelerden sonra sırada tatlılar ve çaylar vardı. Çaylar yudumlanırken Peygamberimiz'in "Oruç tutun, sağlıklı olun." hadisini hatırlayarak orucun sağlığa faydalarını konuştular. Ardından nefis yemekler için Alper'in annesine teşekkür ettiler.

– Elinize sağlık. Her şey çok güzeldi.

– Afiyet olsun çocuklar. Ama unuttuğunuz bir şey yok mu?

Merakla birbirlerine baktıktan sonra sordular:

– Neyi unuttuk?

– Nimetlerin gerçek sahibine yani Allah'a teşekkür etmeyi!

– Elhamdülillah!

– Ben bir dua biliyorum arkadaşlar.

– Haydi, oku öyleyse.

– Ey bizi nimetleriyle donatan Sultanımız! Bize gösterdiğin numunelerin ve gölgelerin asıllarını ve kaynaklarını göster. Bizi huzuruna al. Bize merhamet et. Burada bize tattırdığın lezzetli nimetlerini orada yedir. Rızkımıza bereket ihsan et. Âmin.

– Nimetlerin asılları ve kaynağı nerede?

– Tabi ki Cennet'te.

Vakit ilerliyordu. Tertemiz elişi seccadeler yan yana dizildi. Birlikte abdest alıp akşam namazlarını kıldılar. Ardından hikâyeler, fıkralar ve oyunlarla doyasıya eğlendiler. Ayrılma zamanı geldiğinde kutsal Ramazan ayının ilk gününü ve gecesini dopdolu geçirmiş olmanın huzuru ile evlerine döndüler.

YARDIM

Okullar açılalı uzun zaman olmasına rağmen Orhan'ın sınıfa çanta getirdiğini gören olmamıştı. Üstelik dersleri dikkatle dinlemiyor, hatta zaman zaman uyukladığı da oluyordu. Onun bu hâli, Din Kültürü öğretmeni Ümit Bey'in gözünden kaçmadı. Bir dersin sonunda yanına giderek,

– Çok durgunsun Orhan, bir derdin mi var, diye sordu.

Orhan, ürkek bakışlarını gizlemeye çalışarak başını öne eğdi.

– Sadece yorgun ve uykusuzum, dedi.

– Neden zamanında yatıp kalkmıyorsun?

– Babam artık çalışamıyor. Aileme bakmak için çalışmak zorundayım öğretmenim.

– Ne iş yapıyorsun?

– Sabah erkenden kalkıp simit, börek satıyorum. Okuldan sonra da geç vakitlere kadar çöplerden kâğıt, teneke kutu filan topluyorum.

Ümit Öğretmen, hiç beklemediği bu cevap karşısında ne diyeceğini bilemedi. Onun durumunda kim bilir kaç çocuk vardı. Boğazının düğümlendiğini, soluğunun kesildiğini hissetti. Usulca:

– Üzülme, seni yalnız bırakmayacağız, diyebildi.

Ertesi hafta Ümit Öğretmen derste zor şartlar altında hayatını sürdürmeye çalışan pek çok yoksul aile olduğunu hatırlattı. Ardından,

– Kur'ân'a göre zenginin malında yoksulun hakkı vardır, dedi. Zengin bu hakkı ödemezse malına haram karışmış olur. Öderse malı, haramdan temizlenir ve bereketlenir. Buna zekât denir. Düşünün bir kez, zenginlerin zekâtını verdiği bir toplumun durumu sizce nasıl olur?

Ömer,

– Zenginle fakir arasındaki uçurum ortadan kalkar, diye cevap verdi.

Onur da ona katıldı:

– Evet. Yoksullar malî yönden desteklendikçe durumlarını düzeltirler. Zamanla yoksulluk ortadan kalkar.

Ayşegül söz aldı:

– İhtiyaçlar karşılanınca yoksulluk sebebiyle işlenen suçlar, huzursuzluklar da ortadan kalkar.

Bu cevaplar karşısında Ümit Öğretmen farklı bir soru yöneltti:

– O hâlde bazı zenginleri zekât vermekten alıkoyan nedir?

– En önemli sebep bencilliktir, diye atıldı Ahmet sabırsızlıkla. Bazı varlıklı insanlar diğerlerine pek aldırmıyor. "Ben tok olduktan sonra başkası umurumda değil. Aç kaldıysa bu, onun problemi." diye düşünebiliyor.

– Tıpkı Karun gibi, dedi Ümit Öğretmen.

Uğur,

– Meşhur Karun hazinelerinin sahibi mi, diye sordu.

– Evet, dedi Ümit Öğretmen. Karun, Hazreti Musa döneminde yaşamış olan varlıklı bir adammış. Kur'ân'da anlatıldığına göre Karun'un hazinelerinin anahtarlarını ancak güçlü kuvvetli bir topluluk taşıyabilirmiş. Karun, Allah'ın kendisine verdiği bu müthiş serveti halk için kullanması gerekirken gurura kapılıp bencillik etmiş ve zekâtını vermemiş. Bu konudaki ikazlara da kulak asmamış.

Öğretmenini dikkatle dinleyen Gökhan hemen sordu:

– Sonra ne olmuş?

– Karun, bütün servetiyle birlikte yerle bir olmuş. Allah, malıyla gururlanıp yoksulun hakkını vermek istemeyen insanlara böylece ders vermiş.

– İnsanlık tarihinde buna benzer başka olaylar yaşanmış mı, diye bu kez Deniz sordu merakla.

– Bu tür cezalara zaman zaman rastlanabilir, dedi Ümit Öğretmen. Hem bir yerde israf ve bencillik varsa huzursuzluk olur. Tasarruf ve zekât varsa bolluk, bereket olur.

– Kur'ân'da başka örnekler var mı, diye sordu Merve.

– Kur'ân bunun örnekleriyle doludur, diye karşılık verdi Ümit Öğretmen. Mesela Kehf Sûresi'nde bahçe komşusu iki kişiden bahsediliyor. Bunların her birinin, etrafı hurma ağaçlarıyla çevrili üzüm bağları ve ekinleri varmış. İki bahçe arasından güzel bir ırmak akarmış. Ancak birinin, serveti ve işçisi diğerinden fazlaymış. Bu sebeple gururlanır, çalım satarmış. Arkadaşı onu uyarır, her şeyin Allah'tan geldiğini bu sebeple O'na iman ve şükür gerektiğini hatırlatırmış. Ama bütün bunlar hiçbir işe yaramazmış.

Hikâyenin sonunu heyecanla bekleyen Merve,

– Ona ne olmuş, diye sordu.

Ümit Öğretmen:

– Birgün bütün serveti yanıp kül olmuş, dedi hüzünle. Tek başına kalınca hatasını anlamış ama iş işten geçmiş. Ne demişler: "Mala mülke mağrur olma, deme var mı ben gibi. Bir muhalif rüzgâr eser, savurur harman gibi."

– Bu tür olaylar her zaman ceza manasına mı gelir, diye sordu Seda.

– Elbette hayır, diye cevap verdi Ümit Öğretmen. Bazen de insanların sabrı denenir benzer şekilde. Dünyanın bir imtihan meydanı olduğunu biliyorsunuz. Darlıkta sabır, bollukta şükür ile görevliyiz.

– Üstelik kimse garanti altında değil ki, dedi Ömer. Bugün zengin olan yarın fakir olabilir.

Ümit Öğretmen,

– Zekât sayesinde herkes garanti altına alınmış oluyor. Yani bir çeşit sosyal sigorta, diye karşılık verdi.

Ahmet,

– Ayrıca ahireti de düşünmek lazım, dedi. "Ne verirsen elinle o gider seninle." demiş atalarımız.

Ümit Öğretmen,

– Evet, Ahmet, diyerek onu tasdik etti. Bunu bilen İslâm büyükleri de bencilliğin ve yoksulluğun ilacı olan zekâtı ve sadakayı verirken cimrilik etmemişler. Böylece insanlar birbirine kenetlenmiş. Zenginler, fakirleri aşağılamak yerine acıma ve sevgi duymuşlar. Fakirler de zenginlere kinle kıskançlıkla değil, hürmetle ve çalışmakla karşılık vermişler.

Ayşegül,

– Babam bu konuyla ilgili bir olay anlatmıştı, diyerek söz aldı. Hazreti Ebû Bekir'in halifeliği zamanında

Medine şehrinde buğday sıkıntısı olmuş. Medineli tüccarlar, bu sebeple sadece buğday alıp satmaya başlamışlar. Hazreti Osman da Şam'dan yüz deve yükü buğday getirtmiş. Bu miktar, bütün halkın ihtiyacını karşılamaya yetermiş. Bazı tüccarlar gelen buğdayları satın almak istemişler. Ama o, ne fiyat verirlerse versinler "Sizden fazla veren var." diyerek reddediyormuş.

Bazıları onun karaborsacılık yapacağını zannetmiş ve kendisine yakıştıramamışlar. Halifeye şikâyet etmişler. Hazreti Osman, Halife Hazreti Ebû Bekir'e durumu şöyle açıklamış: "Bu tüccarlar bire yedi fiyat veriyorlar. Hâlbuki ben onu bire yedi yüz, hatta yedi bin veren birine satmak istiyorum."

Etraftakiler, şaşkın ve meraklı gözlerle birbirlerine bakarken Hazreti Osman sözlerine devam etmiş: "Allah'ın sunduğu böyle kârlı bir ticaret varken malımı tüccara niçin satayım." demiş ve bütün buğdayı karşılıksız olarak Medine halkına dağıtmış.

Hikâyeyi başından sonuna kadar dikkatle dinleyen Ümit Öğretmen,

– Bizim için güzel bir örnek, dedi. Bilinçli bir Müslüman bütün işlerde Allah'ın rızasını gözetir ve gerektiğinde halkın yardımına koşar. Bizler de şehrimizdeki yoksullara yardım için üzerimize düşeni yapmalıyız.

Dersten sonra öğrenciler bu konuda neler yapabileceklerini tartıştılar. Çeşitli fikirler ortaya atıldı.

Yoksulların hepsine ulaşmaya güçleri yetmezdi. Ama en azından yardıma muhtaç olan okul arkadaşlarına ve onların ailelerine yardımcı olabilirlerdi. Bu maksatla bir kampanya düzenlemeye karar verdiler.

Ertesi gün okul idaresinin, öğretmen ve öğrencilerin de desteğini alarak kolları sıvadılar. Veliler de bu çalışmayı, takdirle karşılayarak okula erzak paketleri ve kırtasiye malzemeleri gönderdiler. Öğrenciler de ayrıca market ve kırtasiyeleri birer birer dolaştılar. Zaman zaman satıcıların ilgisizliği ile karşılaşsalar da bu durum onları yıldırmadı. Çünkü sonuçta gayretlerinin karşılığını ahirette bire yedi yüz, hatta yedi bin olarak alacaklarını biliyorlardı.

Toplanan malzemeleri, daha önceden tespit edilen yoksul ailelere birer birer ulaştırdılar. Bu çalışma onları öyle mutlu etti ki belli aralıklarla yardımı sürdürmeye karar verdiler. Artık Orhan'ın ve onun durumundaki diğer öğrencilerin de kitapları, defterleri vardı ve yüzleri gülüyordu.

DEVEKUŞU GİBİ

Erkan, ailesiyle birlikte küçük ve şirin bir balıkçı kasabasında yaşıyordu. Babası, sık sık eski bir tekne ile denize açılır ve balık avlardı. Bu onların tek geçim kaynağıydı. Erkan her seferinde ona katılmak ister, ancak babası bunun tehlikeli olduğunu söyleyerek onu yanına almazdı.

– Bu iş göründüğü kadar kolay değil, derdi. Yağmur var, fırtına var, hatta gidip de dönmemek var!

– Ben artık büyüdüm, dedi Erkan birgün. Denize açılacak yaştayım.

Babası gülümsedi.

– Öyle mi, dedi. O hâlde buna hazır olup olmadığını anlamak için seni bir imtihandan geçireceğim.

Erkan,

– Nasıl bir imtihan, diye sordu heyecanla.

Babası,

– Zamanı gelince anlarsın, demekle yetindi ve ağları tamir etmeye koyuldu.

Ertesi sabah, ezanlar okunur, horozlar öterken babası Erkan'ı uyandırdı.

– Haydi, oğlum, kalk. Birlikte sabah namazını kılalım, dedi.

Erkan, sıcak yatağını terk etmek ve tatlı uykusunu yarıda kesmek niyetinde değildi. Hem durup dururken bu da nereden çıkmıştı?

– Aman baba, diye sızlandı. Ben daha küçüğüm. Senin yaşına gelince kılarım!

Güneş doğduğunda Erkan çekiç sesleriyle uyandı. Babası çatıyı tamir ediyordu. Kahvaltı saati çoktan geçmiş olmalıydı. Hemen yatağından fırladı ve üzerini giyindi. Bir dilim ekmek ve biraz peynir alarak bahçeye çıktı. Babasını çalışırken izlemeye bayılırdı. Badem ağacının iri gövdesine yaslanarak, babasının eski tahtaları yenisiyle nasıl değiştirdiğini gözlemeye hazırlanıyordu ki,

– Buraya gel, diye seslendi babası. Şu merdiveni kullanarak yukarı çık ve bana yardım et.

Erkan'ın yapmak istediği bu değildi.

– Bu iş benim için tehlikeli değil mi, diye itiraz etti. Henüz o kadar büyümedim ki!

– Öyle olsun, dedi babası. O hâlde bahçe çitlerini boyarsın.

– Bu daha eğlenceli olabilir, diye düşündü Erkan.

– Tamam, diye karşılık verdi. Gidip boya ve fırça getireyim.

Eve doğru yönelmişti ki arkadaşlarının sesini duyar gibi oldu. Onu sahilde yüzmeye çağırıyorlardı sanki. Belki de onu çağıran, ılık meltemin getirdiği deniz kokusuydu. Buna karşı koyması imkânsızdı.

– Ben gidiyorum, diyerek bahçe kapısından dışarı çıktı.

Babası, "Çiti boyayacaktın…" diyecek oldu. Ancak Erkan çoktan uzaklaşmıştı.

Ertesi sabah babası denize açılmaya hazırlanırken Erkan, yine onun etrafında dolanıyor ve balığa çıkacak kadar büyüdüğünü tekrarlayıp duruyordu. Babası, iskele kenarına oturup Erkan'ı yanına çağırdı.

– Bir karar versen iyi olur, dedi. Büyüdün mü, büyümedin mi?

Erkan bu soruya bir mana veremedi. Babasının gözlerine baktı.

– Devekuşu gibisin, dedi babası. Deve kuşuna "Kanatların var, uç." demişler. Kanatlarını sıkıca kapamış. "Ben deveyim." demiş. "Madem devesin, yük taşı." demişler bu kez. İşine gelmemiş. Hemen kanatlarını açmış. "Ben kuşum." demiş. Kendi hâline bırakmışlar. Yalnız ve savunmasız gezerken bir avcının tuzağına yakalanmış. Bu durumda ne yapmış biliyor musun?

– Ne yapmış, diye sordu Erkan. Hikâyeyi ilginç bulmuştu.

Babası,

– Başını toprağa sokmuş, diye cevap verdi.

– Neden, diye sordu Erkan bu kez şaşkınlıkla.

– Avcı görmesin diye, dedi babası.

Erkan gülmeye başladı. Babası anlatmaya devam etti:

– Başı toprakta, koca gövdesi dışarıda imiş. Avcı için kolay bir hedef olmuş.

Erkan,

– İyi de bunun benimle ilgisi ne, diye sordu.

Hikâye güzeldi, ama babasının kendisine yaptığı devekuşu yakıştırması pek hoşuna gitmemişti.

– Sen de işine nasıl geliyorsa öyle davranıyorsun, dedi babası. Allah'a ve ailene karşı mesuliyetlerini yerine getirmeye gelince küçük, gezi ve eğlenceye gelince büyük oluyorsun. Bu durumda başkasını değil, sadece kendini kandırıyorsun.

Erkan ufka doğru derin düşüncelere dalıp gitti. Babası haklıydı. Erkan her durumda kendini rahatlatacak bir bahane buluyordu. Ama bu nereye kadar sürecekti?

– Gerçeklerden ve mesuliyetlerden kaçılmaz, dedi kendi kendine. Meğer bu şekilde davranarak sadece ve sadece kendimi kandırıyormuşum. Tıpkı devekuşunun yaptığı gibi!

ÜÇ YOLCULUK

Burhan, epeydir merakla beklediği filmi seyrederken oldukça heyecanlıydı. Tesirli animasyonların ard arda yer aldığı filmde iyi ve kötü güçlerin savaşı sergileniyordu. Kâinattaki her şey ya rastlantı sonucu ortaya çıkıyor ya da özel güçlere sahip birtakım yaratıkların müdahalesiyle meydana geliyor gibi gösteriliyordu. Filmdeki her varlık birbirine yabancı ve düşmandı.

Burhan, Kâinat gerçekte bu kadar sahipsiz mi? diye düşündü. Her şey rastlantı sonucu mu meydana geliyor? Daima güçlü olan mı kazanıyor? Ne garip!" dedi kendi kendine.

Burhan'ın aklı karışmıştı. Sorularına cevap bulmadan huzur duyamayacağını hissetti.

– Keşke doğru bilgiye giden yolu bilsem de kâinat hakkındaki gerçekleri öğrensem, diye mırıldandı. Bir yandan da filmi izlemeye devam etti.

Az sonra ekrandaki görüntü kaybolmaya başladı. Ardından, odayı parlak bir ışık demeti kapladı ve genç

bir yabancı belirdi. Gülümseyen gözlerle Burhan'ı süzdükten sonra elini uzattı.

– Benimle gel, dedi. Üç ayrı yolculuktan sonra aradığını bulacaksın!

Burhan ürpermişti. Hipnoz olmuşçasına yabancıya doğru yaklaştı. Elini tuttu. Onunla birlikte gözlerini kapadı. Tekrar açtığında bambaşka bir mekândaydı ve yalnızdı. Göz alabildiğine kızıl kum tepeleri sıralanmıştı dört bir yanda. Gökyüzü koyu karanlık bulutlarla kaplıydı. Ne bir gün ışığı ne bir esinti ne de bir hayat belirtisi vardı etrafta. Yalnızca tuhaf sesler duyuluyor, oynaşan gölgeler gözleniyordu. Acaba garip mahlûklar ya da canavarlar mı dolaşıyordu kum tepeleri arasında? "Ben neredeyim?" diye sordu kendi kendine. "Başka bir gezegende mi? Yoksa bir çölde mi?"

Buradan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Belki de çölün ardında güneşli güzel mekânlar vardı. Bu sıkıcı ve sıcak çölden bir an evvel kurtulmak ümidiyle ilerledi. Yerlerde belli belirsiz bazı ayak izleri olduğunu fark etti. İzler, yeraltına doğru inen, tünele benzer bir mağaraya gidiyordu. Bu mağara bir çeşit çıkış yolu olabilirdi. Belli ki daha önce de bu yolda ilerleyenler olmuştu. Zaman zaman onların seslerini işitir gibi oldu. Ancak sesler, çok zayıftı ve bir süre sonra duyulmaz

oluyordu. Burhan, onların çıkışa ulaştıklarından şüphe etmeye başladı.

– Benden öncekiler gibi ben de bu tünelde kaybolup gideceğim, diye endişeyle söylenirken genç yabancı ile karşılaştı. Bir elinde lamba, diğer elinde parlak ve keskin bir kılıç vardı yabancının.

– Bunları kullanırsan yolunu açarsın, dedi ve ortadan kayboldu.

Burhan lambayı ve kılıcı aldı. Yalnız olmadığını ve garip yabancı tarafından izlendiğini düşünerek rahatladı. Lambanın aydınlığında kılıcı kullandı. Kılıç, etrafa kıvılcımlar saçarak mağaradaki kayaları parçalıyor böylece yeni bir yol açılıyordu. Çok geçmeden gün ışığına kavuştu. Masmavi ve ışıl ışıl bir gökyüzünün altında uzanan rengârenk bahçelerle karşılaştı. Tatlı tatlı esen rüzgâr saçlarını okşuyor, kelebekler uçuşuyor, kuşlar bahar şarkıları söylüyordu.

Burhan ilk yolculuğu başarı ile tamamlamıştı. Sevinçle yeşil çimenlere doğru koştu. Ancak nasıl olduysa bir anda kendisini yeniden sıcak ve kızıl kumların üzerinde buldu. Burası, yolculuğa başladığı noktaya benziyordu ve bu kez karşısında sahili dalgalarıyla döven fırtınalı bir deniz vardı. Geçit verecek gibi görünmese de Burhan denizi aşması gerektiğini hissetti ancak bunu nasıl başaracağını bilemiyordu. Çaresizce

etrafı araştırırken aynı yabancı tekrar belirdi. Bu kez küçük, motorlu bir tekne getirmişti.

– Bu vasıtaya binersen karşı kıyıya selametle ulaşırsın, dedi ve yine gözden kayboldu.

Burhan, hızla ve güvenle ilerleyen tekne sayesinde dev dalgaları aştı. Karşı kıyıya ulaşıp güneş ve baharla yeniden kucaklaştı. İkinci yolculuk da tamamlanmıştı, fakat Burhan çok yorgundu. Dinlenmek üzere sahildeki kayalığın üzerine çıkıp oturmuştu ki karşısındaki manzara dalgalandı. Mavi deniz tekrar kızıl çöle dönüştü. Neler olduğunu anlamaya çalışırken gökyüzüne çıkıp inen, asansöre benzer bazı araçlar olduğunu fark etti. Bunların bazısı uçağa, bazısı rokete, bazısı da zepline benziyordu.

Burhan, "Üçüncü yol da bu olmalı." diye düşündü. Bütün gücünü toplayarak vasıtalardan birisine atladı. Kumanda düğmesine dokunur dokunmaz hızla gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Henüz bir dakika geçmeden sıcak çöl ve kara bulutlar çok gerilerde kaldı. Gökyüzü aydınlıktı. Vasıta, yüksek bir dağın doruklarına yanaştı. Genç yabancı da oradaydı.

Burhan gözleriyle ufku taradı. Yeryüzü, bütün ihtişamıyla ayaklarının altındaydı ve bu asansörlerden hemen her yerde vardı. Olanlar için açıklama bekleyen gözlerle yabancıya baktı.

Yabancı gülümseyerek,

– Üç yolculuğu da başarıyla tamamladın, dedi.

Burhan,

– Eğer gerekli araçlar olmasaydı başaramazdım, diye karşılık verdi.

– Seni selamete çıkaran vasıtaların neyi temsil ettiğini bilmek istiyor musun, diye sordu yabancı.

Burhan zihnindeki sorulara bir an önce cevap bulmak ve başına gelen ilginç olayları çözmek için sabırsızlanıyordu.

– Elbette istiyorum, diye cevap verdi. Hem de her şeyi bilmek istiyorum.

– Vasıtalar, Kur'ân ayetlerini temsil eder, dedi genç yabancı. Tıpkı onların, seni gitmen gereken yere ulaştırması gibi kâinat ile ilgili araştırmalarda yeryüzünün ve gökyüzünün Yaratıcısı olan Allah'ın âyetlerini dikkate almak gerçek ve doğru bilgilere ulaştırır. Aksi takdirde, senden önceki bazı yolcular gibi aldanır ve gerçeğin güzelliklerine kavuşamazsın. Yani her şeyin rastlantı sonucu meydana geldiğini zannedebilirsin ya da sebepleri yaratıcı gibi görebilirsin. Oysa kâinat sahipsiz değildir. Her şey Allah'ın emri ve izniyle gerçekleşir! Onun bilgisi ve gücü sınırsızdır!

Konuşmalar uzayıp gitti. Burhan, genç adamı dinledikçe önünde yeni ufuklar açıldığını hissetti. Zihni

aydınlık, yüreği aradığı cevapları bulmanın sevinciyle doluydu. Gerçeği anladığını belirtmek istercesine:

– Yani kâinatın sırlarını çözmek için ona inançla bakmalıyım, dedi.

Genç adam onu tasdik etti.

– İnanan insanların tercih ettiği yol budur. Bu sayede hiç sıkıntı çekmeden ve yanlış yollarda zaman kaybetmeden doğru bilgiye ulaşırsın. Unutma! Kâinat da Allah'ı anlatan bir kitaptır. Onu Kur'ân ile birlikte oku, dedi ve elini uzatarak dönme zamanının geldiğini işaret etti.

Burhan, kendisine uzanan eli tuttuktan sonra gözlerini kapadı. Tekrar açtığında evindeydi ve genç yabancı artık yoktu. Nereye kaybolmuştu? Ve bu, nasıl bir yolculuktu? Bunu tam olarak çözemedi. Ama artık kâinatla ilgili sorularının cevaplarına nasıl ulaşacağını çok iyi biliyordu.

HEPSİ BENİM OLMALI

Özge, akşamüzeri eve döndüğünde çok mutsuz ve ağlamaklıydı. Sessizce odasına çekildi. Oysa en iyi arkadaşı Şeyma'nın evine gitmek için annesinden izin alırken onunla çok iyi anlaştıklarını söylemişti. Bu duruma hiçbir mana veremeyen annesi, Özge'nin bir süre dinlenmesini ve toparlanmasını bekledikten sonra usulca yanına sokuldu. Saçlarını okşamaya başladı. Özge şimdi kendisini daha iyi hissediyordu.

– Bir problem mi var, diye sordu annesi tatlı sesiyle.

– Hayır, yok, diye cevap verdi Özge yutkunarak. Ama… Neden bizim evimiz Şeymaların evi gibi büyük ve güzel değil? Neden onunki kadar güzel ve pahalı elbiselerim yok? Neden benim saçlarım da onunki gibi kıvırcık değil? Neden?

Problem anlaşılmıştı. Özge, Şeyma'yı için için kıskanıyordu. Bu sebeple sahip olduğu güzellikleri göremez olmuştu. Bunları ona hatırlatmak istercesine,

– Kendine haksızlık etmiyor musun, diye sordu annesi.

– Neden haksızlık etmiş olayım ki, diye karşılık verdi Özge. Sahip olmak istediğim her şey onda var!

– Bundan emin misin, diye sordu annesi tekrar. Onun da sana özendiği durumlar olabilir.

Özge duraksadı.

– Aslında, dedi usulca. Dersleri kolayca anlayıp başardığımı söylüyor çoğu zaman Şeyma. Gerçekten de öyle hiç zorluk çekmiyorum derslerimde.

Annesi beklediği cevabı almıştı.

– Görüyor musun, düşününce bunun gibi pek çok güzel yönünü bulabilirsin, dedi. Kıskanmak tabiî bir duygudur. Ancak bu duygunun seni üzmesine ve yönetmesine, daha da önemlisi, Allah'ın sana verdiği nimetleri gölgelemesine izin vermemelisin!

Özge ferahlamıştı. Başını annesinin omzuna yasladı.

– Sana bununla ilgili bir hikâye anlatmamı ister misin, diye sordu annesi. Özge'nin dinlemeye hazır olduğunu görünce de başladı anlatmaya,

– Bir padişahın üç yetişkin oğlu varmış. Yaşlandığını hisseden padişah, oğullarından birini veliaht olarak seçmek istemiş. Böylece vefatından sonra yerine geçecek olanı belirlemek istiyormuş. Ancak doğru

seçim yaptığından emin olmak için üç oğlunu üç ayrı imtihandan geçirmeye karar vermiş.

Büyük oğluna haber yollamış. Sarayın en yüksek kulesinin başında onu bekleyeceğini bildirmiş. Öte yandan, kulenin her bir basamağına, içinde paha biçilmez hediyelerin yer aldığı paketler yerleştirilmesini emretmiş. Delikanlı kuleye gelmiş. Hediye paketlerini görünce çılgına dönmüş. Paketleri birer birer açarak merdivenlerden yukarıya çıkmış. Keyfine diyecek yokmuş. Ancak son basamağa gelip son paketi de alınca yüzü asılmış. "Keşke kule daha yüksek olsaydı da daha yukarı çıksaydım." demiş sıkıntıyla. "Daha yukarı çıksaydım da daha çok hediye alsaydım!"

Padişah ertesi gün ortanca oğlunu çağırmış. "Elbiseme modellik etmeni istiyorum." demiş ve terzisine yollamış. Sanatkâr terzi, muhteşem elbiseyi delikanlıya giydirmiş. Elbise üzerine öyle güzel uymuş, öyle şık durmuş ki delikanlı aynaya bakınca kendini padişah gibi görmüş. Terzi, maharetini sergilemek için elbise üzerinde değişiklik yapmak, kesip biçmek isteyince olan olmuş. Delikanlı "Ne diye güzelliğimi bozmaya kalkıyorsun?" diyerek onu azarlamış. "Üstelik evirip çevirerek bana zahmet veriyorsun!"

Padişah, üçüncü gün üçüncü oğlunu çağırmış ve üçüncü emrini vermiş: "Ülkemiz tehdit altında. Seni

ordunun başına komutan tayin ediyorum. Git ve gerekeni yap!" Ardından şöyle devam etmiş: "Savaşı sen kazanacaksın! Allah zaferi sana verecek!"

Genç adam, bu emri yaşından beklenmeyen olgunlukla karşılamış. Ancak babasının son sözlerine itiraz etmiş. "Ben savaşmakla görevliyim. Zafer vermek ya da vermemek Allah'ın görevidir. Bana düşen görevi yaparım. Allah'ın görevine karışmam!" demiş.

Özge'nin annesi hikâyeyi burada kesip,

– Bil bakalım, padişah kimi veliaht olmaya layık görmüş, diye sordu.

Özge hiç tereddüt etmeden,

– Üçüncüsünü, diye bağırdı heyecanla. Çünkü o ağabeylerinden daha akıllı. Yapması gerekeni yapıyor, gerisini Allah'a bırakıyor. Bu durumda sonuç menfi bile olsa fazla üzüleceğini zannetmiyorum.

Annesi onu tasdik etti. Sonra da,

– Diğerlerinin neden kaybettiğini biliyor musun, diye sordu.

– Neden, dedi Özge merakla. Padişah onların durumunu nasıl değerlendirmiş?

Annesi kelimelerin üzerine basa basa açıkladı:

– Birincisi, onca paha biçilmez hediye verdiği hâlde padişaha teşekkür etmemiş. Verilenlere razı olmamış. Sürekli daha fazlasını istemiş.

Özge yüzünün kızardığını hissetti. Annesinin bu hikâyeyi niçin anlattığını kavramıştı. Bu delikanlı ile arasında bir benzerlik olduğunu düşündü. Özge de Allah'ın kendisine verdiği nimetlerin farkına varmak ve Allah'a teşekkür etmek yerine, olmayanı düşünerek üzülmemiş miydi?

– İkincisi, diye devam etti annesi. Modellik etmek için üzerine giydirilen elbiseyi kendisinin zannetmiş. Yapılan işlere razı olmamış.

Özge bundan da önemli bir sonuç çıkardı: Her şey Allah'a aitti. İnsanları imtihan için dilediğine dilediği kadar verir, verdikleri üzerinde dilediği kadar değişiklik yapabilirdi. Üstelik bu değişikliklerin önemli maksatları vardı. Demek ki yapılması gereken en doğru şey, verilene ve yapılana razı olmak, kendi işini yapıp Allah'ın işine karışmamaktı.

TEMİZLİK YARIŞI

Oğuz oldukça dağınık biriydi. Eve gelir gelmez çantasını bir yana, paltosunu diğer yana fırlatır doğruca odasına giderdi. Onun için evin en rahat bölümü odasıydı. Gönlünce yaşıyordu orada. Çalışma masası ve kitaplığı olmasına rağmen yerlere yatarak ders çalışıyor, bu sebeple kitap ve defterleri her tarafa saçılıyordu. Dahası giyip çıkardığı, hatta giymek için dolabından çıkarıp da giymediği bütün giysiler yerdeydi. Yatak dağınık, kitaplık karışıktı.

Annesi, Oğuz'un bu hâlinden çok rahatsızdı. Ne var ki ne söylerse söylesin onu bu huyundan vazgeçiremiyordu. Babası ise arada bir Oğuz'u yemeğe çağırmak için kapıyı açtığında "La havle…" çekmekten kendini alamıyordu. Nasihatin işe yaramadığını o da görmüştü. Ancak bu işe bir çözüm bulmalıydı.

Bir hafta sonu, kahvaltı sırasında ona, asla reddedemeyeceğini düşündüğü şu teklifi yaptı:

– Haftaya ormanda kamp yapmaya ne dersin? Sadece ikimiz, sen ve ben.

Oğuz, hiç beklemediği bu teklif karşısında öyle şaşırdı ki bir an ağzındaki lokmayı asla yutamayacağını sandı. Kendine gelir gelmez babasının boynuna sarıldı.

– Babam benim, diye bağırdı. Aslan babam!

Babası istediği tepkiyi almıştı. Elindeki kozu kullandı.

– Yalnız, bir şartım var!

Oğuz durakladı.

– Yapma baba, diye sızlandı. Ama bu geziyi öyle çok istiyordu ki babasının ileri süreceği şart ne olursa olsun kabul etmeye hazırdı.

– Odanı temizleyecek ve bir hafta boyunca dağıtmayacaksın, dedi babası.

Oğuz isteksizce odasına gitti. Kapıda durup şöyle bir içeriye baktı. Aylardır kullandığı her şey odada bir yerlerde duruyordu. "Nasıl düzenlenir ki burası?" diye sordu kendi kendine. Bir süre düşündükten sonra kitaplıktan başlamaya karar verdi. Yerdeki kitap ve defterleri, birer birer sınıflandırarak raflara dizmeye başladı. Ancak durum göründüğünden de vahimdi. Yatağın altına kadar yayılan dosya ve kâğıtların üzeri örümcek bağlamıştı.

Oğuz bütün gün çalıştı. Akşamüzeri eşyalarına şöyle bir dönüp baktı. Her şey nihayet yerli yerindeydi. Eğer bu temizliği bizzat yapmamış olsaydı bu

odanın kendisine ait olduğundan şüphe ederdi. Üstelik temizlik sırasında, aylardır kayıp zannettiği bazı kitaplarını, fotoğraflarını, resimlerini ve giysilerini buldu. Arkadaşlarına sorup okulda aradığı bu malzemelerin hepsi de aslında bu küçük odanın içinde kaybolup gitmişti. Ancak Oğuz'u asıl şaşırtan, odadan çıkan birkaç poşet dolusu çöp ve kirli çamaşırdı. Kendi kendine,

– Çöp odada yaşıyormuşuz da haberimiz yokmuş, diye mırıldandı.

Oğuz, bir hafta boyunca odasını temiz ve düzenli tutmayı başardı. Önceleri, kendisini bunu yapmaya zorunlu hissediyordu ama daha sonra böyle bir odada yaşamanın daha keyifli ve rahat olduğunu fark etti. Artık, aradığı her şeyi hemen bulabiliyordu.

Hafta sonu Oğuz ve babası, şehre yakın ormanlık bir arazide, dere kenarında kamp kurdular. Bir ara Oğuz'un babası dereye inip biraz su getirmek istedi. Ancak dönüşünde onu kötü bir sürpriz bekliyordu. Oğuz, yediği gofret ve çikolataların ambalaj kâğıtlarını etrafa atıyordu.

– Temizliğin kıymetini anladığını sanıyordum, dedi.

– Tabi ki anladım, diye cevap verdi Oğuz. Çadırın içini temizleyip düzenledim.

– Bunu yaparken tabiatı kirlettiğinin farkında mısın, diye sordu babası.

– Bunun ne önemi var ki, dedi Oğuz omuz silkerek.

Babası ellerini Oğuz'un omzuna koydu. Önlerinde şırıl şırıl akan dereyi, yemyeşil ağaçları, gökyüzünü gösterdi.

– Burada gördüğün her şey, Allah'ın emrine uyarak yaşadığımız dünyanın temizliğine katkıda bulunurlar. Hatta bunun için birbirleriyle âdeta yarışırlar. Onlar, temizlemeye çalışırken bizim kirletmemiz doğru olur mu? Ve Allah, güzelliklerle süslediği tabiata zarar vermemize razı olur mu, dedi.

– Oğuz etrafına bakındı. Attığı paketlerin dışında hiçbir çöpe rastlamadı. Babası haklıydı.

– Tamam, ama bu nasıl bir yarış? Ben hiçbir hareket göremiyorum, dedi.

– Şu orman nefes alır. Kirlettiğimiz havayı temizleyerek yeniden bize sunar, dedi babası.

Sonra da hafif hafif esen rüzgârın sürüklediği bulutları gösterdi.

– Rüzgâr, bir yandan yeryüzündeki tozları süpürürken diğer yandan bu büyük su kütlesini gereken yerlere taşır. Bulut, zemine su serper, sonra da sessizce çekilip gider. Yağmur, hem gökyüzünü hem de yeryüzünü temizler, toprağı yatıştırır. Ondan geriye pırıl pırıl bir dünya kalır.

– Kirlenen sular ne olur, diye sordu Oğuz.

– Onları da yeryüzü temizler, tatlı suya dönüştürür ve tekrar bize sunar pınarlardan, dedi babası.

Oğuz,

– Demek ki kirleten sadece biziz, dedi ve yere attığı ambalaj kâğıtlarını toplamak için eğildi. Kâğıtların üzerinde karıncalar dolaşıyordu.

– Baba şuna bak, diye seslendi. Yiyecek artıklarını da yemişler.

– Karınca ve böcekler de temizliğe katkıda bulunurlar, diye karşılık verdi babası. Bu sebeple sayıları fazla. Eğer tabiatta sürekli temizlik olmasaydı, artık malzemeler dünyayı bir yılda yaşanmaz hâle getirirdi.

Burada gördükleri Oğuz için yeterliydi. "Allah temizliği seviyor. Onun bize tertemiz sunduğu bu güzel dünyayı kirletmeye hakkımız yok." diye düşündü. "Temizlik imandandır." sözü belki de bunu vurgulamak için söylenmişti.

YEMEYE İZİN YOK

Güzel bir sonbahar günüydü. Yeşim, ailesiyle birlikte ilçede yaşayan büyükannesini ve dedesini ziyarete gidiyordu. Anne ve babası ön koltukta sohbet ederlerken Yeşim yol üzerindeki köyleri, dağları, dereleri, hayvanları seyrederek yolculuğun tadına varıyordu.

Aradan saatler geçti. Yeşim acıktığını, susadığını hissetti. Yanına aldığı bisküvi ve meyve suları çoktan tükenmişti.

– Mola vermeyecek miyiz, diye sordu. Çok acıktım.

Annesi,

– İlçeye az kaldı kızım, diye cevap verdi. Büyükannen, kim bilir ne güzel yemekler hazırlamıştır. Biraz beklersen atıştırmak yerine onlardan yersin.

Babası,

– İsterseniz sizi kısa yoldan götürebilirim, dedi ve arabayı bir dağ yoluna sürdü.

Burası anayol kadar iyi durumda değildi. Ancak manzarası oldukça güzeldi. Ortasından yemyeşil bir

derenin kıvrıla kıvrıla aktığı vadiye doğru indiler. Aşağıda küçük ve şirin bir köy görünüyordu. Neşe içinde yola devam ederlerken araba sarsılmaya başladı. Neler olduğunu anlamak için durup dışarı çıktılar. Yola düşen bir bahçe çitinin telleri, lastiklere saplanmış ve iki lastik patlamıştı.

– Bu nasıl olur, dedi Yeşim'in babası şaşkınlıkla. Üstelik bir tek yedek lastiğimiz var. Birini değiştirsem bile diğerine bir şey yapamam ve patlak lastikle yola devam edemeyiz.

– Hay Allah, dedi Yeşim'in annesi. İlçeye bu kadar yaklaşmışken neyin nesi bu şimdi?

Akşam oluyordu. Bir süre, kendilerine yardımcı olabilecek bir aracın yoldan geçmesini beklediler. Ama bu dağ yolundan, üstelik bu saatte gelip geçen hiç kimse olmuyordu.

– Yapabileceğimiz bir tek şey var, dedi Yeşim'in babası. Köye gidip yardım istemek.

Bahçelerin, bağların arasından vadideki köye doğru indiler. Köy oldukça tenha görünüyordu. Dağdan inen bir çoban sürüyü salmış, evine gidiyordu. Hayvanlar üçer beşer evlere dağıldılar. Belli ki her biri kendi yolunu biliyordu.

Yeşim ve ailesi, köy meydanında yardım isteyecek hiç kimseyi bulamayınca en yakın evin kapısını çaldılar.

Usulca aralanan kapının ardında yaşlı bir çift vardı. Yeşim'in babası, olup biteni bir çırpıda anlattı ve yardımcı olup olamayacaklarını sordu.

Yaşlı adam gülümseyerek,

– Buyurun beyim, misafirimiz olun. Elbet bir çaresini buluruz, diyerek onları içeri davet etti.

Yeşim'in buna itirazı olamazdı. Üşümüştü ve midesi isyan etmek üzereydi. Anne ve babası, bu cömert teklifi kabul etmek istemeseler de ev sahibinin Anadolu insanına has sıcak ve samimi ısrarı onları içeriye sürükledi. Çıtırdayarak yanan ocağın önüne bir yer sofrası kurulmuştu. Yemek, sıcak tarhana çorbası, zeytin ve köy ekmeğinden ibaretti. Birlikte sofraya oturdular. Yeşim, odayı dolduran tarhana kokusunu doya doya içine çekerek kaşığı çorbaya daldırdı ve hemen ağzına götürdü. Bir kaşık, bir kaşık daha... Öyle acıkmıştı ki daha önce yediği en güzel yemeklerden bile bu kadar lezzet almadığını düşündü.

Yeşim ve ailesi, ev sahiplerinin ısrarı üzerine geceyi bu küçük ve şirin köyde geçirmeye karar verdiler. Zaten bu saatten sonra büyükanneyi ve dedeyi arayarak olanları bildirmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Yeşim gecenin ilerleyen saatlerinde uyandı. Loş odada sessiz bir telaş vardı. Ocak yine çıtırdayarak

yanıyordu. İçeriye bu kez gözleme ve kekik kokusu yayılmıştı. Yeşim, ertesi gün mübarek Ramazan ayının ilk günü olduğunu hatırladı. Ev halkı sahura kalkmış olmalıydı. Heyecanla yataktan fırlayarak onlara katıldı. Sıcak gözlemenin ardından taze kekik çayını yudumlarken orucun emredilmesinin sebebini öğrenmek istedi.

– Belki de verdiği nimetlerin değerini, fakirlerin çektiği sıkıntıyı anlamamız ve onlara yardımcı olmamız için, dedi babası.

Yeşim bir gün önce yaşadıklarını hatırladı. Yolda kalıp saatlerce açlık çekmeseydi o tarhana çorbası, dünyanın en güzel yemeğine dönüşür müydü? Demek oruç, Allah'ın sayısız nimetlerinin kıymetini anlamamızı sağlıyordu. Böylece O'na şükretmeyi de hatırlamış oluyorduk.

Yaşlı ev sahibi aksakalını sıvazlayarak,

– Vakit doldu, dedi.

Yeşim,

– Oruç başladı, değil mi, dedi heyecanla. Yemeye izin yok!

– Evet, kızım, diye cevap verdi annesi. Burada misafir olduğumuz gibi dünyada da misafiriz. Mülk sahibi "Buyurun." deyince yiyeceğiz. Onun izin verdiklerini, helal kıldıklarını yiyeceğiz, harama el uzatmayacağız.

– Orucunun güzel olmasını istiyorsan midenle beraber diğer âzâlarına da oruç tutturacaksın, onları da haramdan koruyacaksın, dedi babası.

– Bunu nasıl yapacağım, diye sordu Yeşim.

Babası şöyle cevap verdi:

– Dilini ve kulağını yalandan, dedikodudan, fena sözlerden koruyacak, Kur'ân ve salâvatla meşgul edeceksin. Gözünü hoş olmayan manzaraları seyretmekten alıkoyacaksın.

Ertesi sabah köy halkının yardımıyla patlak lastikler değiştirildi. Yeşim ve ailesi, kendilerini misafir eden ev sahibiyle vedalaşıp yola koyuldular. Geride, kısa sürede kurulan bir dostluk ve hoş anılar bıraktılar.

Yeşim, Ramazan ayı boyunca oruçlarını tutmaya gayret etti. Buna güç yetirebildiğini gördükçe kendisine olan güveni artıyor, daha da önemlisi Ramazan ayını dolu dolu değerlendirmenin mutluluğunu yaşıyordu.